

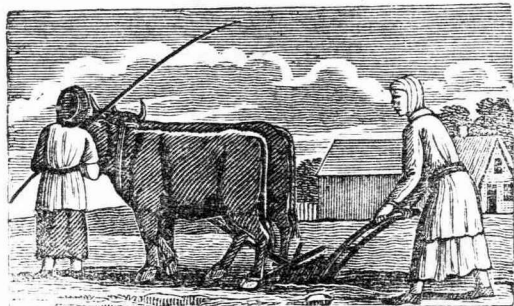
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΟΥΝΙΟΣ, 1838.]

[ΑΡΙΘ. 18.]

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ. ΑΡΙΘ. 6. (Γαλλία.)

ΑΤΟΠΟΝ ἤθελεν εἶσθαι, πραγματευόμενοι περὶ τῶν ἐργατῶν χώρας τόσον ἐκτεταμένης ὅσον ἡ Γαλλία, νὰ θεωρήσωμεν αὐτοὺς ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κλάσιν. Ἀνθρώποι, ἀπέχοντες ἀπ' ἀλλήλων ἑξακόσια ἢ ἑπτακόσια μίλια, δὲν ἐμποροῦν νὰ ἦναι οἱ αὐτοί. Ὑπάρχουν μεγάλοι καὶ οὐσιώδεις διαφοραὶ μεταξὺ τῶν κατοικοῦντων τὰ παράλια τῆς Μεσογείου ἢ τῶν διαιωμένων πλησίον τοῦ Βρετανικοῦ Πορθμοῦ, — μεταξὺ τῶν ἐπάνω εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ῥήνου καὶ τῶν ἐπάνω εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τοῦ μεγάλου Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. Αἱ χοεῖαι τοῦ ἀνθρώπου, τὰ προϊόντα τῆς γῆς, ὁ μισθὸς τῆς ἐργασίας, διαφέρουν οὐσιωδῶς εἰς ἐκάστην μεγάλην διαιρέσιν τοῦ ἐκτεταμένου τούτου βασιλείου. Αἱ κυριώτεροι δὲ τῆς Γαλλίας διαιρέσεις εἶναι, 1ον. Αἱ βόρειοι ἢ βορειοανατολικά ἐπαρχίαι. 2ον. Αἱ κεντρικαὶ ἐπαρχίαι. 3ον. Αἱ νότιοι ἐπαρχίαι καὶ 4ον. Αἱ δυτικαὶ ἐπαρχίαι. Προσέτι, δὲν ἀρμόζει νὰ κρίνωμεν τὴν κατάστασιν Γάλλων ἐργατῶν καὶ Γάλλων χωρικῶν ἀπ' ὅσους ἀπαντῶμεν σιμὰ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς ἄλλας μεγαλοπόλεις· ἀλλὰ πρέπει νὰ στοχαζώμεθα τοὺς κατοικοῦς τοῦ ἐνδοτέρου, τοὺς ἀπομακρυσμένους τῶν μεγάλων ἀγορῶν καὶ βασιλικῶν λεωφόρων, οἵτινες, εἰς χώραν ὅπου αἱ μεγαλοπόλεις εἶναι ὀλίγαι καὶ μακρὰν ἀπ' ἀλλήλων, συγκροτοῦν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ.

Τὸ 1827 ἔκαμε τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις ὁ Γάλλος πολιτικὸς οἰκονομολόγος (Dupin). — Εἰς πᾶσι τὰ γεωπονικά ἐργαλεῖα εἰς εἶδος. Τόσον κακῶς :

τόσον δυσάρισστα εἰς τὴν κινουσαν αὐτὰ ζωικήν δύναμιν, ὥστε κάμουν νὰ σκορπίζεται τὸ ἥμισυ αὐτῆς, τὰ δύο τρίτα, καὶ κάποτε τὰ τρία τέταρτα. Εὐρίσκονται εἰσέτι μέρη τῆς Γαλλίας, ὅπου οἱ ἄνθρωποι, στερούμενοι τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν οἰκιακῶν ζώων, μεταχειρίζονται τὰς γυναῖκας ὡς κτήνη διὰ νὰ σηκῶσιν ἢ νὰ σύρωσι φορτία. Αἱ δυστυχεῖς αὗται, παρὰ φύσιν καὶ ὑπὲρ δύναμιν κοπιᾶζουσαι, περῶσαι τὴν ζωὴν μέσα εἰς τοὺς ἡλίους, τὰς βροχάς, καὶ τὰς χιόνας, ἔχουν τὰ πρόσωπα, τὰς χεῖρας, τοὺς πόδας, καὶ τὸν λαιμὸν, σκεπασμένα μὲ κεκαυμένον τι μελάγχρονον δέρμα, τὸ ὁποῖον τὰς κάμνει νὰ ὁμοιάζωσιν Ὀπτεντότους, ἐνῆ οἱ σκληροὶ γωνιώδεις χαρακτῆρές των μᾶς ἐνθυμίζον τοὺς Ταρτάρους. Ὁμολογεῖ, μὲ ὅλα ταῦτα, ὅτι εἶχαν γένειν πολλαὶ βελτιώσεις. Ἐταιρικαὶ γεωργικαὶ εἶχαν συγκροτηθῆν εἰς τὰς κυριώτερας πόλεις τῶν τμημάτων ἢ νομῶν, αἵτινες κατεστάθησαν εἶδος σχολείων ἀλληλοδιδασκικῶν διὰ τοὺς γεωργοὺς. Ἐχορηγήθησαν δὲ μεγάλας καὶ ἡ εἰσαγωγή νέων εἰδῶν ζωοτροφίας διὰ τὰ βοσκήματα· ἐλήφθη κάποια φροντίς πρὸς βελτίωσιν τοῦ γένους τῶν ἵππων. Τὰ βόδια τρέφονται καλῆτερα παρὰ πρότερον· πολλὰ εἰσάγονται ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἰς κατάστασιν ἰσχύτητος, καὶ παχύνονται εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἐβελτιώθη δὲ πολὺ καὶ τὸ ἔλεος τῶν προβάτων. Πρὸς τούτους, αἱ καλῆς χωρικῶν φυλάττονται ὅπως οὖν καὶ τὰ παράθυρά των ἔχουν τώρα ὀφθαλμολογικὰ ὄφθαλμα. Ἀλλ' ὅλαι αὗται μερικαὶ, περιορισμέναι εἰς τὸ ἔλεος, δ' ἐμπορεῖ νὰ ἔχη ἄλλῶ ὅπου τὸ μέγα πλῆθος εἶναι πένητες, εὐτελεῖ ἡμισυ αὐτῶν τοῦλάχιστον γνῶσσωσιν. Οἱ μὲν τὸν ἥμισυ αὐτῶν

προερχομένης από την έλλειψιν στοιχειώδους διδασκαλίας εις τους δήμους, 10,000 τών οποίων έμειναν περί τα τέλη του 1836 χωρίς διδασκάλους όποιοδήποτε είδους. Ο νόμος, ότεθεις τό 1833 υπό της συνλεύσεως τών αντιπροσώπων διά την σύστασιν προκαταρκτικής διδασκαλίας καθ' όλην την επικράτειαν, θέλει βραδέως μόν αλλά βεβαίως βελτιώσιν την κατάσταση τών χωρικών.

Έν άλλο μέγα εμπόδιον εις την βελτίωσιν της Γαλλικής γεωργίας είναι τό σύστημα του έκμισθόνειν την γην εις ήμισιαστάς, οίτινες δίδουν εις τόν κήτορα τό ήμισυ τών προϊόντων, —σύστημα ριζωμένον βαθύτατα εις την Γαλλίαν. 'Εις μεγαλώτατον μέρος του βασιλείου, έλεγε τριμησιότιον τι περιοδικόν της Γαλλίας τό 1828, 'εις όλας τάς κεντρικάς επαρχίας, μόλις υπάρχουν ιδιοκτήται γεωργοί· όχι ολιγώτερον του ήμισιως όλης της Γαλλικής χώρας καλλιεργείται υπό άτυχών ήμισιαστών, οίτινες συμφωνούν νά κρατώσι την γην διά τρία έτη, και νά γεωργώσιν αυτήν, δίδοντες εις τόν κήτορα τό ήμισυ τών προϊόντων. 'Ο ιδιοκτήτης προμηθεύει τά κτήνη όσα χρειάζονται απαραίτητως πρός καλλιέργειαν τών μικρών τών άργών, και τά γεννήματα τά άπαιτούμενα διά την πρώτην σποράν, ώς και διά την ζωοτροφίαν του ήμισιαστού και της οικογενείας του έως τόν πρώτον θερισμόν. 'Ο ήμισιαστής εργάζεται, σπείρει, θερίζει· αυτός δε και ή οικογένειά του τρέφονται από τά προϊόντα· ύστερον λαμβάνει και ό κτηματίας τό μερίδιόν του. 'Ενίοτε παραεμβάλλεται μεσάζων τις μεταξύ του ιδιοκτήτη και του ήμισιαστού.—Τών μεσαζόντων τούτων ή εισαγωγή τείνει φυσικά νά επαυξάνη τά της βελτιώσεως εμπόδια, τά όποια φαίνονται καιόν επακολούθημα του ήμισιαστικού κατόχου κατά τό καλύτερον αυτού είδος. 'Εις τάς επαρχίας εκείνας, όπου οί ήμισιασταί, αλλά πληρόνουν τροσυμφωνημένην άργυρίου τες δι' έαυτούς όλα τά της συμφωνίας δεν είναι τε ν' άποζημιώση τόν όποια ήθελεν άπαιωνικων μεθόδων. ειν δι' άμοιβαίας εις την Γαλλίαν

τουτόν, όθεν πηγάζουν κατά τό πλείστον μέρος αι Γαλλικαί πρόσοδοι, ονομάζονται οι Γάλλοι contribution fonciere. 'Εκτός τούτων είναι ή προσωπική συνεισφορά και ή τών κινητών. 'Η προσωπική είναι είδος κεφαλικού φόρου, λογαριαζόμενου πρός τρία ήμεροκάματα.—ή άξία του ήμεροκαμάτου προσδιορίζεται υπό της γενικής συνόδου του τμήματος· δεν υπερβαίνει δε ποτέ έν ήμισυ φράγκον, ούδε είναι ολιγώτερα 80 εκατοστημορίων του φράγκου. Γυναίκες και παιδες κάτω τών δεκαοκτώ χρόνων ηλικίας εξαίρονται. 'Ο επί τών κινητών φόρος επιβάλλεται αναλόγως με τό ενοίκιον εκάστου οικου, πρός 3 τά εκατόν επάνω εις τό ενοίκιον· επιβάλλεται δε εις όλα τά ενοίκια τά από 200 έως 2500 φράγκα· κανείς δεν πληρώνει ολιγώτερον τών πέντε φράγκων, ούδε περισσότερον τών 80, διά τά όποια ό οικούριος είναι υπεύθυνος εις την κυβέρνησιν. 'Εις τους Παρισίους και εις άλλας μεγαλοπόλεις, όπου ήθελεν εισθαι δύσκολον νά λογαριασθῆ ή άξία τριών ήμεροκαμάτων, αντί του προσωπικού φόρου επιβάλλεται δασμός τις εις όλα τά δι' άνάλωσιν εμβαίοντα εις την πόλιν είδη· ούτος δε παράγει μόνον εις Παρισίους τέσσαρα εκατομμύρια κατ' έτος. 'Υπάρχει προσέτι και φόρος τις επί θυρών 3 παραθύρων. 'Η γενική ποσότης του επί της ιδιοκτησίας φόρου ψηφίζεται κατ' έτος υπό της νομοθετικής συνόδου, προσδιορίζεται δε συγχρόνως και τό αναλόγον μερίδιον εκάστου νομού ή τμήματος. 'Εκτός τούτων πληρόνονται και άλλοι φόροι διά τά τοπικά έξοδα εκάστου νομού, και άλλοι ακόμη διά τά δημοτικά έξοδα εκάστου δήμου.

Τό κωλυτικόν σύστημα, τό όποιον ακόμη κρατεί ή Γαλλία, ως πρός τους τελωνιακούς αυτής κανονισμούς, βλάπτει αναμφιβόλως διαφόρους κλάδους της γεωργικής της. Τά κρασία της, τό σταθερόν αυτής εξαγωγίμον προϊόν, δίδοντα ένασχόλησιν εις τρία εκατομμύρια λαδ, —τό έν τρίτον του πληθυσμού της,—και άριστα την ποιότητα, πωλούνται εις τόν τόπον της γενέσεώς των από όκτώ έως 20 'Ελληνικά λεπτά τό βωκάλιον, ενθ' ή εξαγωγή ολιγώστευσε τόσον, ώστε τώρα εξαγεται τό ήμισυ τών πρό του 1790 εξαγομένων. Τά αίτια της παρακμής ταύτης αποδίδονται όλως διόλου εις την άπάτην ταύτην, ότι δηλαδή ζητούν νά πωλώσιν εις ξένους, χωρίς ν' αγοράζωσιν απ' αυτούς. Τά κυριώτερα είδη, που νά προσφέρωσιν εις ανταλλαγήν άρκτάται χωραι της Ευρώπης και τό λίνον· αλλά ταύτα άπηγορευμένα εξ αίτίας ν, τους όποιους επέβαλεν

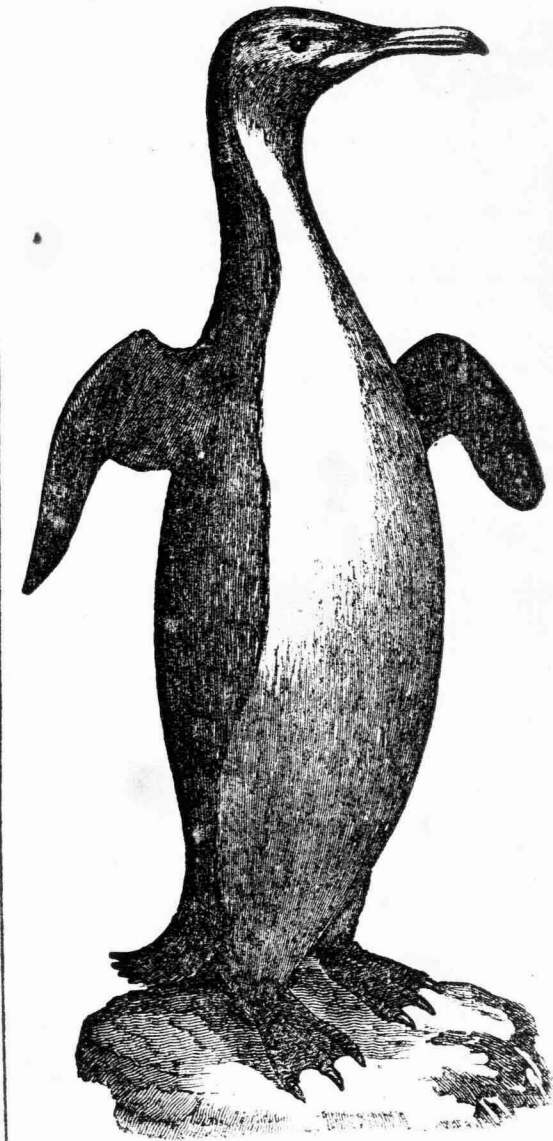
εις αυτά ή Γαλλική κυβέρνησις, διά νά ενθαρρύνη τους έγχωρίους χειροτέχνους. Τούτου άποτέλεσμα ειστάθη ότι ή εισαγωγή Γαλλικών αίνων εις την Πρωσσίαν ήλαττώθη από 15,000 τόνους* εις 4,000, ή εις την Σβεκίαν από 7,000 τόνους εις μόνον 100, ή εις την Δανίαν και Νορβηγίαν από 5,000 εις 1000, ή εις την Ρωσσίαν από 12,000 εις 4,000, και ή εις 'Αμβούργον, Βρέμεν, Λυβέκκον, και Λάντισκον, από 46,000 εις 15,000.

Ός είπαμεν ήδη, εις την Γαλλίαν υπάρχουν ικαναί διαφοραί, προερχόμεναι από θέσιν, κλίμα, και έξεις. Αί βόρειοι, ανατολικά, και βορειοδυτικά επαρχίαί πάσχουν περισσότερον· οί χωρικοί της Βρετανίας (Bretagne) είναι ακόμη εις άθλίαν ήμισυάβαραν κατάστασιν, οί της Καμπανίας (Champagne) είναι πτωχότατοι, οί της Πικαρδίας δεν είναι παρά ολίγον άνώτεροι· ή Νορμανδία είναι τό καλύτερον της βορείου Γαλλίας. Αί κεντρικά επαρχίαί έχουν χώμα καλόν και κλίμα ωραίον, τά όποια αναπληρώνει άλλας έλλείψεις, και καθιστάνουν όπωσοῦν εύχάριστον την ύπαρξιν του λαού. 'Εις τάς νοτίους επαρχίας, αί χρειαι του πλήθους είναι ολιγώτεροι, αί ζωοτροφίαί εύθηναι, και φωτία και ένδύματα ολιγώτερον αναγκαία. 'Αλλ' αί έξεις του μεσημβρινού χωρικού ή γεωργού διαφέρουν παντάπασιν από τάς του άρκτικού, και δεν έμπορεί νά γένη μεταξύ αυτών κάμμία σύγκρισις. Γενικώς δύναται τις νά είπη, ότι οί εργάται της Γαλλίας έβελτιώθησαν έντός της εσχάτης τεσσαρακονταετηρίδος, άλλ' ότι ήθελεν εισθαι πολύ μάλλον βελτιωμένοι, αν έλειπεν ή άμάθεια, αί πεπαλαιωμένοι αυτών έξεις εσφαλμένης γεωργίας, ό της ιδιοκτησίας υπέρμετρος καταμερισμός, και τό της κυβερνήσεως εσφαλμένον οικονομικόν σύστημα.

Ο ΑΠΗΤΗΝΟΔΥΤΗΣ.

ΤΩΝ 'Απητηνοδυτών υπάρχουν διάφορα είδη, γεννώνται δε όλα εις τάς θαλάσσας του νοτίου ήμισφαιρίου. Βοηθούμενοι από τάς πτέρυγας, αίτινες ομοιάζουν μικρά κωπία, κολυμβώσι μόνον εξαίρετα, αλλά δεν πετούν· διό και 'Απητηνοδύται ονομάσθησαν. Φαίνονται δε κατά πρώτην προσβολήν ως νά ήσαν σκεπασμένοι με λεπιδας, καθότι τά πτερά των είναι κοντά και υπόσκληρα, και διατεθειμένα κατά την αυτήν τάξιν ως τά λέπια. Οί ταρσοί αυτών είναι βαλμένοι διόλου όπίσω, κατά κάθετον προς τό σώμα, ώστε εις την ξηράν στέκουν όρθιοι καθώς άνθρωποι. 'Εχουν δε τους δακτύλους ύμενώ-

* Εις Τόνους περιέχει 252 Γαλλόνια· τό δε Γαλλόνιον χωρεί υπέρ τας 2½ οκάδας.

Απητηνοδύτης Παταγονικός.

δεις, και τους ταρσούς πολλά κοντούς και δυνατούς. Την παραλίαν επισκέπτονται μόνον διά νά νεοσσεύωσι· προβαίνουν δε, συρόμενοι επί της γαστρος αυτών· διότι, αν και στέκωσιν όρθιοι, δεν έμπορούν όμως και νά οδεύωσιν ούτω. Κολυμβώντες, είναι καταβυθισμένοι υπέρ τό στήθος· εξέχουν δε μόνον την κεφαλήν και τόν τράχηλον, μεταχειριζόμενοι ως κωπία τάς λεπιδώτας πτέρυγας. Τό ράμφος αυτών είναι μακρόν, λεπτόν, και ολίγον τι κεκλιμένον εις την άκραν.

'Επί τών Φαλκλανδιών Νήσων και της Πυρώδους Γης (Terra del Fuego) διατρίβει τόν καιρόν της νεοσοτροφίας, κατά χιλιάδας, είδος τι καλούμενον ό Μαγελλανικός 'Απητηνοδύτης. Μέγα πλήθος τούτων έθανάτωσαν οί ναῦται του περιβοήτου πλοίαρχου της 'Αγγλίας Κούκ,

ἀλλὰ ποσῶς δὲν ἐνοστιμεύθησαν τὸ κρέας των. Τὰ δυστυχή πτηνά, διόλου ἀγροῦντα τὸν ἀνθρώπου, δὲν εἶχαν ἐτι μάθειν νὰ τρέμωσι τὴν δύναμιν του· καὶ, ἀντὶ νὰ φεύγωσιν ἀπὸ τὸν πλησιάζοντα ἐξολοθρευτήν, ἔστεκαν ὅλως ἀκίνητα. Εἰς τὸ κολύμβημα ἦσαν ταχύτατα καὶ ἐπιδειξιώτατα, ὥστε κἀνὲν ὄψαριον δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐκφύγη. Ὅτε ἀπνητοῦσαν ἐμποδίων τιεῖς τὴν θάλασσαν, ὑπερέβαιναν αὐτὸ δι' αἰφνιδίου τινὸς ἀγῶνος, πηδῶντα ὡς δύο πήχεις ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν. 'Τὰ αὐγά των,' λέγει περιηγητῆς ἐπίσημος, 'γεννοῦν οἱ Μαγέλλανικοὶ Ἀπτηροδύται συναθροίζομενοι παμπληθεῖ εἰς μέρη, τὰ ὁποῖα ἢ μακροχρόνιος αὐτῶν διατριβὴ ἐκαθάρισεν ἀπὸ χόρτα· ἀναμέσον δὲ εἰς τὰς πολυαριθμούς ταύτας φωλεάς, λαμβάνει τις φοβερὰν ἰδέαν τῆς ἀπ' ἀνθρώπου ἐρημώσεως τῶν νήσων τούτων· γενικῆ τις σιωπῆ ἐπεκρατοῦσε, καὶ ὁπουδήποτε περιεφερόμεθα διὰ νὰ προβλεφθῶμεν ἀπὸ αὐγά, μᾶς ἐστραβοκύνταζαν μὲν, ἀλλὰ χωρὶς τὸν παραμικρὸν φόβον.' Ὁ Μαγέλλανικὸς Ἀπτηροδύτης εἶναι μόλις ἓνα πήχυν μακρῶς.

Υπάρχει καὶ Λοφωτὸς τις Ἀπτηροδύτης, ἰσομεγέθης περίπου μὲ νήσσαν, κατοικῶν δὲ τὰς Φαλλιλανδίας Νήσους καὶ τὴν Βανδιεμενὴν Γῆν. Οὗτος ἔχει συνήθειαν νὰ πηδᾷ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ, ὄχι μόνον πρὸς ἀποφυγὴν ἐμποδίων, ἀλλὰ καὶ διὰ παίγνιον. 'Οἱ Λοφωτοὶ Ἀπτηροδύται,' λέγει πλοίαρχός τις, 'κρύπτονται ἀναμέσον εἰς τὰ ὑψηλά χόρτα ἢ εἰς τὰ βάθη παραθαλασσίων φαράγγων, ὅπου συναθροίζομενοι κάποτε παμπληθεῖ, ἐκβάλλουν μυγμὸν τινα, μακρὰν ἀκουόμενον, ἢ διεγείροντα σειρὰν ἰδεῶν ὄχι τῶν πλέον εὐαρέστων.' Προσθέτει δὲ, ὅτι πολλῶν, τοὺς ὁποίους ἐξέτασεν, ἢ κόρη ἦτο συνεσταλμένη εἰς μίαν ψιλὴν στιγμὴν.

Τὸ περιφημότερον ὅμως καὶ τὸ πολὺ μεγαλύτερον εἶδος τῶν ἀλλοκότων τούτων πτηνῶν εἶναι ὁ Παταγονικὸς Ἀπτηροδύτης, τοῦ ὁποῖου τὴν εἰκόνα παρεστήσαμεν εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα. Ὁ πλοίαρχος Κούκ ἰδε χιλιάδας αὐτῶν πλησίον τῆς νήσου Σταατενῆς, καὶ τῶν караβίων δ' αὐτοῦ τὸ πλήρωμα συνέλαβεν ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους διὰ τροφήν. Ὁ Γάλλος περιπλωτὴρ τοῦ κόσμου Bougainville ἐπίασεν ἓνα, ὅστις μετ' ὀλίγον ἡμερῶν τοσοῦτον, ὥστε ἠκολούθει καὶ ἐγνώριζε τὸν ἐπιστάτην αὐτοῦ· ἔτρωγε δὲ κρέας, ὄψαρια, ἢ ψωμίον, ἀλλὰ μετὰ καιρὸν ἀδυνάτησεν, ἐφύρασε, καὶ ἀπέθανε. Τὰ πτερά τοῦ ἠλικιωμένου Ἀπτηροδύτου εἶναι τῶντι ἀξιοπεριέργα· ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς καὶ ὁ τραχήλος εἶναι μαῦρα, περιορισμένα ὑπὸ λαμπρᾶς κίτρινης ζώνης, ἣτις ἀρχίζει μὲν πλατεῖα,

ὥστε νὰ κρατῆ μέγα διάστημα ἐπὶ τῶν πλαγίων τῆς κεφαλῆς, ἐπειτα δὲ στενουμένη, κατέρχεται εἰς τὸ μέσον τοῦ τραχήλου, ὅθεν προβαίνει ἔως νὰ συμμιχθῆ μὲ τὸ λευκὸν τῶν ὑποκάτω πτερῶν· ἢ ἄνω δ' ἐπιφάνεια ἔχει ὑαλιστερόν ἀργυροῦν λευκόφαιον χρῶμα. Τὸ μήκος τοῦ Παταγονικοῦ Ἀπτηροδύτου πλησιάζει εἰς δύο πήχεις· τὸ δὲ βάρος εἰς δεκαπέντε ὀκάδας.

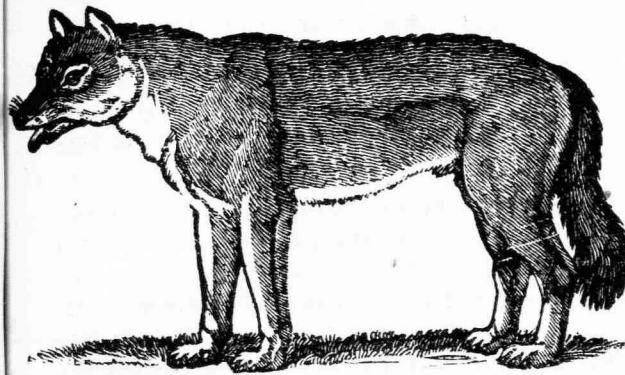
ΚΟΚΚΑΛΑ.—Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἤρχισαν οἱ Ἀγγλοὶ νὰ μεταχειρίζονται τὰ κόκκαλα ὡς κόπρον, παχύνοντες δι' αὐτῶν τὰς λεπτὰς, ξηρὰς, καὶ ἀμυώδεις γαίας. Τὴν σήμερον γίνεται χρῆσις αὐτῶν τόσο ἐκτεταμένη, ὥστε εἰσάγονται ἤδη πολλὰ φορτία ἐξωθεν, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς Γερμανίας, τῆς Ὀλλανδίας, καὶ τοῦ Βελγίου· ἐσχάτως ἐστάλθησαν τινὰ ἢ ἀπὸ τὴν Σμύρνην.

Διὰ νὰ χρησιμεύσωσι τὰ κόκκαλα ὡς κόπρος, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἦναι ἀλεσμένα· εἰς τὸ Λονδίνον ἐπιστήθησαν μύλοι, ὅπου συντριβονται ἢ ἀλέθονται, καὶ ὅθεν ἐμπορεῖ τις νὰ τ' ἀγοράσῃ ἔτοιμα διὰ τὸ χωράφιόν του. Πωλοῦνται δὲ τὰ μὲν χονδραλεσμένα,—ἤγουν ὅσα ἔχουν ἐνὸς ἢ ἡμίσεως δακτύλου μέγεθος,—πρὸς περίπου τρεῖς Ἀραχμάς τὸ 29 ὀκάδων μέτρον, τὰ δὲ λεπταλεσμένα, ἢ τὰ εἰς εἶδος κομιορτοῦ, πρὸς τέσσαρας Ἀραχμάς.

'Μεγίστην ὠφέλειαν,' παρατηρεῖ Ἀγγλὸς τις, 'ἐπροξένησαν τὰ κόκκαλα εἰς μακρινὰ καὶ ἀκαλλιέργητα μέρη, ὅπου δι' ἑλλειψιν ζῶων δὲν ὑπῆρχε κόπρος, καὶ ὅπου ἢ μετακομιδὴ αὐτῆς ἤθελεν εἰσθαι παραπολύ δαπανηρά. Διὰ μέσση αὐτῶν ἐκτεταμέναι περιοχαὶ ἀκάροτων ἄμμων μετεβλήθησαν εἰς καρποφόρους ἀγρούς. Τὰ κόκκαλα εἶναι ὄχι μόνον εὐθιγρότερα τῆς κόπρος, ἀλλὰ καὶ πλέον εὐμετακόμιστα διὰ τὸ ἐλαφρότερον, καὶ προσέτι τόσο πολυπληθῆ, ὥστε δὲν δυσκολεύεται τις ν' ἀγοράσῃ ὅσα θέλει.' Εἰς ἐν εἶρημα Ἀγγλικόν, (4,840 τετραγωνικὰς ὑάρδας=6,453½ τετραγωνικοὺς πήχεις), ὅπρ εἶχαν βαλθῆν τριάκοντα μέτρα κόκκαλων, ἐσπάρησαν δύο ἡμισυ μέτρα σίτου, καὶ, μολονότι τὸ χῶμα ἦτο πολὺ ἀδύνατον, ἐκαρποφόρησεν ὅμως εἰκοσιτέσσαρα μέτρα· ἀλλὰ δὲ τοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ μέρη, τὰ ὁποῖα εἶχαν σπαρθῆν ἐξεπίτηδες χωρὶς κόκκαλα, δὲν ἔδωκαν οὐδὲ τὸν σπόρον.

Ο ΑΡΤΑΣΕΡΕΞΗΣ ΜΝΗΜΩΝ, ἀναγκασθεὶς ποτὲ νὰ φάγῃ κριθινὸν ἄρτον μὲ ξηρὰ σῦκα, καὶ νὰ πῆ νερόν, 'Ὅποῖαν ἠδονήν,' εἶπεν, 'ἔχασα μέχρι τῆς σήμερον ἐξ αἰτίας τῶν τρυφῶν μου!'

Ο ΚΥΤΡΟΣ, ἐρωτηθεὶς τί ἔμαθε πρῶτον, ἀπεκρίθη, 'Νὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν.'

Ο ΛΥΚΟΣ.

Ο ΛΥΚΟΣ ἐχηματίσθη κατα πάντα αἰῶνα τρομερὸς εἰς ποίμνια. Ὑπουλος, δειλὸς, ἀγριὸς, καὶ ἀδηφάγος, ὁρμᾷ καθ' ὅποιονδήποτε ζῶον, τὸ ὁποῖον ἔχει θάρρος ὅτι δύναται νὰ νικήσῃ· ἀλλὰ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου μόνον εἰς σπανίας τινὰς περιστάσεις, ὅταν βιάξῃ αὐτὸν ἢ ἀνάγκη. Εἶναι δὲ μεγαλύτερος ἢ δυνατώτερος τοῦ σκύλου, ὅστις εἶναι παλαιὸς καὶ ἄσπονδος ἐχθρὸς του.

Οἱ Λύκοι περιφέρονται ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἀγελθὸν, καὶ καταδιώκουν τὸ θῆρεμά των διὰ τῆς ὁσμῆς, ἢ, σχηματίζοντες ἡμικύκλιον, προχωροῦν κατεπάνω αὐτοῦ, ὥστε νὰ βιάσωσι τὸ ἀτυχὲς ζῶον νὰ πέσῃ ἀπὸ κρημνὸν, ἢ, βαθμηδὸν περικλείοντες αὐτὸ, νὰ ἐμποδίσωσι τὴν φυγὴν του.—'Ἰδαμεν,' λέγει τις, 'τὰ λείψανα δορκάδων εἰς τὰς βάσεις ἀποτόμων τινῶν κρημνῶν, ἀπὸ τὰς κορυφὰς τῶν ὁποίων πιθανὸν ὅτι εἶχαν κατακρημνισθῆν, βιασθεῖσαι ὑπὸ τῶν Λύκων. Λέγεται ὅτι πολλάκις μεταχειρίζονται τὸ μέσον τοῦτο τὰ ἀδηφάγα ταῦτα ζῶα εἰς μέρη, ὅπου ἐκτεταμέναι πεδιάδες περιορίζονται ἀπὸ κατὰ κάθετον κρημνοῦς. Ἐνῶ βόσκονται ἠσύχως αἱ δορκάδες, συναθροίζονται οἱ Λύκοι πολυαριθμοί, καὶ, σχηματίζοντες ἡμισέληνον, σφύρονται ἀργὰ ἀργὰ πρὸς τὴν ἀγέλην, ὥστε νὰ μὴ τὰς τρομάξωσι κατὰ πρῶτον· ἀλλ' ἀφοῦ ἴδωσιν ὅτι ἔχουν καλῶς περικλεισμένα τὰ ἀνυποπτα ζῶα, προβαίνουν ταχύτερον, καὶ μὲ ὀλολυγμοὺς τρομεροὺς φοβίζουσιν αὐτὰ, καὶ τὰ βιάζουσιν νὰ φύγωσιν ἀπὸ τὴν μόνην ἀνοικτὴν ὁδὸν πρὸς τὸν κρημνὸν, γνωρίζοντες, ὡς φαίνεται, ὅτι ἀφοῦ μίαν φορὰν ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ μὲ δὴν αὐτῆς τὴν δύναμιν ἢ ἀγέλην, κρημνίζεται εὐκόλως ἐκ τοῦ βουνοῦ, καθότι τὰ ὀπισθεν, ἀγροῦντα τὸν κίνδυνον, σπρώχνουσιν βιαίως τὰ ἔμπροσθεν. Οἱ Λύκοι τότε καταβαίνουν μὲ τὴν ἠσυχίαν των, καὶ εὐνοχοῦνται ἀπὸ τὰ κατεσπαραγμένα πτώματα.'

Τόσον πολυαριθμοὶ καὶ τόσο οὐδέθιοι ἦσαν ποτὲ οἱ Λύκοι εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὥστε νόμοι

ἐθέτοντο πρὸς ἐξολόθρευσιν αὐτῶν, καταγῶγια ἐκτίζοντο εἰς τὰ βορεινὰ μέρη διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσιν ὁδοιπόρους ἀπὸ τὰς προσβολὰς των, καὶ λύκων κεφαλαὶ ἐλαμβάνοντο ἀντὶ φόρων· ἓνα καιρὸν ἦσαν ἢ μᾶστιξ καὶ ὁ τρόμος τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Μ' ὅλους δὲ τοὺς κατ' αὐτῶν ἀγῶνας, παρήλθαν πολλοὶ αἰῶνες, ἔως ν' ἀφανισθῶσιν ἐξ ὀλοκλήρου· εἰς τὴν Ἰρλανδίαν ἔμεναν ἔως περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος. Τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας αἱ τερναὶ, ἀλλ' ἠρημωμέναι, χῶραι, ἐνοχλοῦνται εἰσέτι ἀπὸ τὰ θηρία ταῦτα· δὲν ἀπολείπουν οὐδ' ἀπὸ τῆς Σμύρνης τὰ περιχώρα. Εἰς τὰ βορεινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὑπάρχουν ὁμοίως πάμπολλοι· ἐφονεύθησαν δὲ τινες ὑπὲρ τοὺς δύο ἡμισυ πήχεις μακροὶ ἀπὸ τὸ ὄψχος εἰς τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς.

Ὁ Λύκος ποτὲ δὲν ἔχει τὴν οὐρὰν του γυρισμένην πρὸς τὰ ἄνω· τὸ ἐνδύμα του εἶναι δασύ, χονδρὸν, καὶ ὑποκιτρίνου ψαροῦ χρώματος, κλίνοντος κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς τὸ μέλαν· ὅταν ἦναι στενοχωρημένος ἀπὸ πείναν, κατατρώγει πᾶν εἶδος λειψάνων, προσβάλλει κατὰ ἀνθρώπων καὶ κατὰ παντὸς ζῶου μὲ θηριώδες τι πείσμα, ἀκόμη δὲ καὶ ἐκθάπτει τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τοὺς τάφους των.

Καταρχὰς τῆς βασιλείας τοῦ Λοδοβίκου ΙΔ', εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος καὶ τῶν χιόνων, Λύκοι πολυπληθέστατοι ἔπесαν κατεπάνω μεγάλης τινὸς συνοδίας ἐπίπλων στρατιωτῶν, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ Ἰούρα. Οἱ στρατιῶται τοὺς κατεπολέμησαν γενναίως, καὶ ἐσκότωσαν πολλὰς αὐτῶν ἑκατοστάς· ἀλλὰ τέλος ὑπερνεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ κατεφαγώθησαν αὐτοὶ καὶ οἱ ἵπποι των. Σταυρὸς τις ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς πάλης, μὲ ἐπιγραφὴν πρὸς ἀνάμνησιν, ὅστις διαμένει ἔως τὴν σήμερον.

Ἀκόμη δὲ καὶ τώρα αἱ λεηλασίαι των εἰς τὰ ψυχρότερα καὶ ὀρεινότερα μέρη τῆς Εὐρώπης εἶναι πολλάκις σπουδαιοτάτου χαρακτήρος. Εἰς μίαν μόνον Ῥωσικὴν ἐπαρχίαν τὴν Λιβονίαν, διακόσια πενήτηκοντα μίλια μακρὰν καὶ ἑκατὸν πενήτηκοντα πλατεῖαν, ἐθανατώθησαν ὑπὸ λύκων τὰ ἐφεξῆς ζῶα κατὰ τὸ 1823. Ἡ ἐκθεσις εἶναι ἐπίσημος.

Ἴπποι	1,841	Αἴγες	2,545
Ὄριθες	1,243	Ἐρίφια	183
Βοσκήματα κερασφόρα	1,807	Χοῖροι	4,190
Μόσχαι	733	Θηλάζοντα χοιριδία	312
Πρόβατα	15,182	Σκύλοι	703
Ἀρρία	726	Χῆνες	673

Τὰ ἐπόμενα συνέβησαν ὁμοίως εἰς τὴν Ῥωσικὴν ὄχι πρὸ πολλοῦ.—'Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐν

γυνή τις, συνωδευμένη ἀπὸ τρία τῶν τέκνων της, ὠδοιποροῦσε μὲ χαμουλκόν, — ἦτοι ὄχημα χωρὶς τροχοῦς, ἐπὶ τῆς χιόνος συρόμενον, — ἴδε λύκους κατόπιν αὐτῆς. Ἀμέσως ἔβαλε τὸν ἵππον εἰς τὸ πλεόν γοργὸν αὐτοῦ τρέξιμον, καὶ τὸν ἤλαυνε πρὸς τὸν οἶκον αὐτῆς, ὅστις δὲν ἦτο πολὺ μακρὰν. Ἀλλ' εἰς μάτην, καθότι τὰ θηριώδη ζῶα ὄλονεν τὴν ἐπρόφθασαν, καὶ τέλος ἦσαν ἔτοιμα νὰ ὀρμήσωσι κατὰ τοῦ χαμουλκοῦ. Πρὸς διαφύλαξιν λοιπὸν τῆς ἰδίας της ζωῆς καὶ τῆς τῶν ἐπιλοίπων τέκνων, ἔλαβε τώρα ἡ ἀθλία, σχεδὸν παράφρων γυνὴ ἐν ἀπὸ τὰ βρέφη της, καὶ τὸ ἔρριψε θήρευμα εἰς τοὺς αἰμοδιφείς διώκτας. Τοῦτο ἔστησε τὸν δρόμον αὐτῶν διὰ μίαν στιγμήν· ἀλλ' ἀφοῦ κατέφαγαν τὸ μικρὸν ἀθῶον, ἀνεώσαν τὴν δίωξιν, καὶ δευτέραν φοράν ἐπρόφθασαν τὸν χαμουλκόν. Ἡ μήτηρ, ἀπληπισμένη, κατέφυγεν εἰς τὸ αὐτὸ φοικῶδες μέσον, καὶ ἔρριπεν εἰς τοὺς θηριώδεις ἐχθρούς ἐν ἄλλο ἀπὸ τὰ τέκνα της. Διὰ νὰ συντέμω τὸ θλιβερὸν τοῦτο διήγημα, τρίτον τέκνον ἐθυσιάσθη παρομοίως. Μετ' ὀλίγον δὲ, ἡ τρισαθλία γυνή, τῆς ὁποίας εὐκολώτερον δύναται τις νὰ συλλάβῃ παρὰ νὰ περιγράψῃ τὰ αἰσθήματα, ἔφθασε σὺν τὸν οἶκόν της. Ἐδῶ ἐδιηγῆθη τὰ συμβεβηκότα, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν διαγωγὴν αὐτῆς, περιγράφουσα τὴν δεινὴν θέσιν, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχε καταστήσει. Χωρὶς τις ὄμως, παρευθεῖς ἐκεῖ, καὶ ἀκούσας τὸ διήγημα, ἐσῆκωσεν ἄξινην, καὶ μὲ μίαν πληγὴν τῆς ἐδιχοτόμησε τὸ κρανίον, λέγων, συγχρόνως, ὅτι μήτηρ, ἦτις ἠδύνατο νὰ θυσιάσῃ οὕτω τὰ τέκνα της πρὸς διαφύλαξιν τῆς ἰδίας της ζωῆς, δὲν ἦτο πλεόν ἀξία νὰ ζῆ. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἐφυλακώθη, ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἐσυγχώρησεν ἀκολούθως.

Ὁ λύκος μνημονεύεται εἰς διάφορα μέρη τῶν Γραφῶν, καθὼς εἰς Γενέσεως μθ'. 27, ὅπου ὁ Ἰακώβ προφητεύει περὶ τοῦ Βενιαμίν, ὅτι 'θέλει εἶσθαι λύκος ἀρπαξ· τὸ πρῶν θέλει κατατρώγειν τὸ θήρευμα, καὶ τὸ ἐσπέρας θέλει διαιρεῖν τὰ λάφυρα·' καὶ εἰς Ματθαίου ζ'. 15, ὅπου οἱ ψευδοπροφῆται παραβάλλονται μὲ τὸν ἀπιστον καὶ πανοῦργον τοῦτον ἐχθρὸν, 'Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἐσωθεν δὲ εἰσι λύκοι ἀρπαγες.'

Ὁ ΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ βλάπτει μάλιστα τὸν ἑαυτὸν του.

Ὁ ΔΙΚΑΙΟΣ ἐπιμελεῖται τὴν ζωὴν τοῦ κτήνους του· τὰ δὲ σπλάγχνα τῶν ἀσεβῶν εἶναι ἀνελεῖμονα.—ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ο ΓΑΛΛΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ Εἰς τὴν ΡΩΣΣΙΑΝ.

Ἡ ΕΞΗΣ περιγραφή τῶν παθῶν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ εἰς τὴν Ρωσσίαν, κατὰ τὸ 1812, δείχνει καθαρώτατα πόσον μεγάλα εἶναι κάποτε τὰ τοῦ πολέμου δεινά.

Ὁ χειμὼν τώρα μᾶς ἐπρόφθασεν· ἐπιβαρύνων δὲ τὰ πάθη ἐκάστου, ἔδωκε τέλος εἰς τὴν ἀμοιβαίαν συνδρομὴν, ἡ ὁποία ἕως τώρα μᾶς εἶχεν ὑποβαστάξειν. Ἀπὸ τοῦ νῦν μεμονωμένοι καὶ ἀτομικοὶ ἀγῶνες μόνον παριστάνοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἔως καὶ οἱ καλῆτεροι δὲν εἶχαν πλεόν καμμίαν ἐντροπήν. Πᾶσα ὄπλων ἀδελφότης ἐλησημονήθη· ὅλα τὰ δεσμά τῆς κοινωνίας διελύθησαν· ἡ ὑπερβολικὴ ταλαιπωρία τοὺς εἶχεν ἀποθηριώσειν. Ἡ καταφθίρουσα πείνα, ἀφαιρέσασα πᾶν αἶσθημα ἀνθρωπικόν, ἀφῆκε μόνον τὸ πρὸς διαφύλαξιν τῆς ζωῆς κτηνώδες ἐνστίγμα.

Ἐξωμοιώθησαν, τρόπον τινά, μὲ τὸ τραχὺ καὶ βάρβαρον κλίμα. Ὡς οἱ χειρότεροι τῶν ἀγρίων, οἱ δυνατοὶ ἐπιπταν ἐπάνω εἰς τοὺς ἀδυνάτους, καὶ τῶν ἡρπαζαν ὅτι ἐκρατοῦσαν· προθύμως ἐπεριχύκλοναν τοὺς ἀποθνήσκοντας, καὶ πολλάκις κἂν δὲν ἐπρόσμεναν τὴν τελευταίαν πνοὴν πρὶν τοὺς γυμνώσωσιν. Ὅταν ἄλογόν τι ἐπιπτεν, ὠρμούσαν κατεπάνω του, τὸ ἀνέσχιζαν, καὶ ὡς πεινασμένοι λύκοι, ἡρπαζαν τὸ κρέας ὃ εἰς ἀπὸ τοῦ ἄλλου τὸ στόμα. Μ' ὅλα ταῦτα, ἦσαν ἀκόμη πολλοὶ, φυλάσσοντες τόσον ἠθικὸν αἶσθημα, ὥστε πρὸς σωτηρίαν ἑαυτῶν καὶ μὴ προξενῶσι φθορὰν εἰς ἄλλους· τίποτε ὄμως ὑπερ τοῦτο δὲν ἴσχυε νὰ κατορθώσῃ ἡ ἀρετὴ των. Ἐὰν ἀξιωματικὸς τις ἢ στρατιώτης ἐπιπτε πλησίον αὐτῶν, ἢ ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τοῦ κανονίου, ματαιῶς τοὺς ἐπαρακάλει, ὑπερ τῆς κοινῆς πατρίδος, θρησκείας, καὶ ἀγῶνος, νὰ τὸν συνδράμωσιν· οὐδ' ἐγύριζαν νὰ τὸν ἴδωσι· τὸ κλίμα εἶχε παγώσειν τὰς καρδίας των· ἡ αὐστηρότης του εἶχε συστρίψει τὰ αἰσθήματα, ὡς καὶ τὰ πρόσωπά των. Παρὰ τὰ ἴδια του πάθη κἀνεὶς δὲν ἐσυλλογίζετο τίποτε ἄλλο· ὁ φόβος δὲν ἄφινε τόπον δι' ἔλεος. Ἡ περιφιλαντία ἐκείνη, τὴν ὁποίαν πολλάκις προξενεῖ ἡ ὑπερβολικὴ εὐδαιμονία, πηγάζει καὶ ἀπὸ ἄκραν κακοδαιμονίαν· ἀλλ' εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶναι πλεόν συγχωρητὴ· καθότι ἐκείνη μὲν εἶναι θεληματικὴ, αὕτη δὲ ἀκούσιος· ἡ μία ἐγκλημα τῆς καρδίας, ἡ ἄλλη ὀρμὴ τῆς φυσικῆς. Τφόντι εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, ἦτό τις ὀπωσοῦν συγγνώμης ἀξίος· διότι, καὶ ἐν μόνον λεπτόν ἂν ἐστέκετο, ἔβαλλεν εἰς ὄχι μικρὸν κίνδυνον τὸν ἑαυτὸν του· εἰς τὸ μέσον τοῦ καθολικοῦ τούτου ἀφανισμοῦ, ὅποιος ἐξήπλωνε τὴν χεῖρα εἰς τὸν

συστρατιώτην, ἢ τὸν πίπτοντα αὐτοῦ ἀρχηγόν, ἔδειχνε γενναιότητα τὴν πλεόν θαυμασίαν.

Ὅτε, παντάπασιν ἀπρηδισμένοι, δὲν ἠδύνατο πλεόν νὰ προχωρήσωσιν, ἔστεκαν ὀλίγα λεπτά, καὶ ὁ χειμὼν μὲ τὰς παγωμένας χεῖρας του τοὺς ἡρπαξε πλεόν διὰ ἰδικούς του. Εἰς μάτην τότε, νάρκωσιν αἰσθανόμενοι, ἠγωνίζοντο νὰ κινηθῶσιν. Ἀλαλοὶ καὶ ἀναίσθητοι ἐπρόβαιναν ὀλίγα βήματα ὡς μηχαναί· ἀλλὰ τὸ αἶμα, παρόνον ἤδη εἰς τὰς φλέβας, ἔρριπεν ἀσθενῶς διὰ μέσου τῶν καρδιῶν, καὶ, ἀναβαῖνον εἰς τὰς κεφαλὰς, τοὺς ἔκαυνε νὰ κλονίζωνται ὡς μεθυσμένοι. Ἀπὸ τὰ ὄμματά των, κόκκινα καὶ φλογωμένα ἐκ τῆς ἀδιακόπου ὕψεως τῆς θαμβουσύης χιόνος καὶ τῆς ἀγρυπνίας, ἐξώρμιον δάκρυα αἵματος, συνωδευμένα μὲ στεναγμοὺς βαθυτάτους· ἐκύτταζαν τὸν οὐρανόν, ἡμᾶς, καὶ τὴν γῆν, μὲ σκυθρωπὸν καὶ ἀγρίον πρόσωπον τοῦτο ἦτον ὁ τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς των· ἡ μᾶλλον ὄνειδος εἰς τὴν βάρβαρον ἐκείνην φύσιν, ἡ ὁποία τοὺς ἐβασάνιζε. Πίπτοντες οὕτω ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα, καὶ ὕστερον ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας, κινουντες πρὸς ὀλίγον τὰς κεφαλὰς ἐκ δεξιῶν εἰς τὰ ἀριστερά, ἐνῶ ἀπὸ τὰ ἀγκομαχοῦντα χεῖλη των ἔφευγαν θρήνοι οἱ πλεόν θλιβεροὶ, ἐξηπλόνοντο, τέλος, ἐπάνω εἰς τὴν χιόνα, κοκκινίζοντες αὐτὴν μὲ ρεῦμα ζωντανῆ αἵματος, καὶ ὅλαι των αἰ δυστυχίαι ἐτελείοναν. Οἱ συστρατιῶται τοὺς ἐδιασκελιζαν, χωρὶς κἂν νὰ παραμερίζωσι, φοβούμενοι μὴ μακρύνωσι τὴν ὁδὸν καὶ μὲ ἐν βῆμα· οὔτε τὰς κεφαλὰς δὲν ἔστρεφαν νὰ τοὺς ἴδωσι· διότι, ἐπειδὴ τῶν κεφαλῶν καὶ γενεῶν αἰ τρίχες ἦσαν παγωμέναι, τὸ παραμικρὸν τῆς κεφαλῆς κίνημα ἔφερε πόνον.

Σκηναί, ἐτι πλεόν φοικῶδεις, ἐπαρουσιάζοντο εἰς τὰ εὐρύχωρα ἐκεῖνα προσωρινὰ οἰκοδομήματα, τὰ ὁποία ἐκ διαστημάτων ἀπαντούσαμεν εἰς τὸν δρόμον. Εἰς ταῦτα στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ὠρμούσαν συγκεχυμένοι, καὶ ἐστοιβάζοντο συνάμα ὡς βόδια. Οἱ ζωντανοὶ, μὴ ἔχοντες ἀρκετὴν δύναμιν νὰ μετακινήσωσι τοὺς ὄσοι εἶχαν ἀποθάνειν πλησίον τοῦ πυρός, ἐκάθιζαν ἐπάνω εἰς τὰ νεκρὰ σώματα, ἕως οὗ ἡρπετο ἡ ὦρα των ν' ἀποπνεύσωσιν, ὅτε ἐχρησίμευαν καὶ αὐτοὶ ὡς νεκροκράββατα εἰς ἄλλα σφάγια. Ἐνίοτε ἐπυροπολοῦντο τὰ ξύλα, ἐκ τῶν ὁποίων σννίσταντο αἱ οἰκοδομαὶ αὐταί, καὶ τότε ὅλοι οἱ εὐρισκόμενοι μέσα, ἡμιθανεῖς ἤδη ἀπὸ τὸ κρύος, ἀπέψυχαν εἰς τὸ μέσον τῶν φλογῶν. Εἰς χωρίον τι, οἱ στρατιῶται ἔβαλαν φωτίαν εἰς ὀλοκλήρους οἰκίας, διὰ νὰ ζεστασθῶσιν ὀλίγας στιγμάς. Τῶν πυρκαϊῶν τούτων ἡ λάμψις εἴλκενε πολλοὺς, παράφρονας ἤδη ἀπὸ τὴν δομύτητα τοῦ ψύχους καὶ τῆς κακοπαθείας τὴν

ὑπερβολὴν. Οὗτοι, τρέχοντες ὡς μαινόμενοι, βρῦχοντες τοὺς ὀδόντας, καὶ μὲ γέλωτα δαιμονιακόν, ἐπιπταν εἰς τὴν μέσση τῶν φλογῶν, ὅπου ἀπέθνησκαν σπαραττόμενοι φοβερά. Οἱ πεινασμένοι των σύντροφοι τοὺς ἐθεώρουν ἀμέριμνοι· εἶναι δ' ἀληθέστατον, ὅτι τινεὶ αὐτῶν ἔσθραν τὰ ἡμισεπημένα σώματα ἀπὸ τὰς φλόγας, καὶ ἐτόλμων νὰ φέρωσιν εἰς τὰ χεῖλη τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα!

Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ.

ΕΠΕΘΥΜΟΥΝ νὰ ἴδω τὸν Ἰορδάνην κατὰ τὸ μέρος, ὅπου χύνεται εἰς τὴν Νεκρὰν Θάλασσαν· ἀλλ' οἱ Ἀραβες δὲν ἤθελαν νὰ μὲ ὀδηγήσωσιν ἐκεῖ, ἐπειδὴ, σιμὰ τῶν ἐκβολῶν, ὁ ποταμὸς στρέφεται εἰς τ' ἀριστερά, καὶ πλησιάζει τὰ βουνὰ τῆς Ἀραβίας. Ἐξ ἀνάγκης, λοιπὸν, ἀπεφάσισα νὰ ὑπάγω μόνον εἰς τὴν πλησιεστέραν μασ καμπυλότητα τοῦ ποταμοῦ. Ὅθεν, χαλάσαντες τὴν σκηνὴν, ἐπροβαίναμεν μὲ ὑπερβολικὴν δυσκολίαν, διὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἐπάνω ψιλῆς λευκοτάτης ἄμμου. Ἐπλησιάζαμεν δὲ εἰς δάσος τι φοινίκων καὶ μυρϊκῶν, τὸ ὁποῖον μ' ἐφάνη πολλὰ παράξενον νὰ ἴδω εἰς τὸ μέσον τῆς ἀκάρπου ταύτης γῆς, ὅτε οἱ Ἀραβες ἐστάθησαν ἔξαφνα, καὶ ἔδειχναν κάτι, τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἀκόμη δὲν εἶχα παρατηρήσειν, εἰς τὸν πάτον τῆς κοιλότητος. Ἐκύτταξα, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ καταλάβω τί εἶναι· ἐφαίνετο ὡς ἄμμος κινουμένη. Ὅταν ἐφθάσαμεν σιμώτερα εἰς τὸ παράξενον τοῦτο ἀντικείμενον, ἴδα κίτρινον τι ῥεῦμα, τὸ ὁποῖον μόλις ἠμπόρουν νὰ διακρίνω ἀπὸ τὰς ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἄμμους, καταβυθισμένον, καὶ προβαῖνον ἀργότατα. Τοῦτο ἦτον ὁ Ἰορδάνης.

Εἶχα ἐπιθεωρήσειν τοὺς μεγάλους ποταμοὺς τῆς Ἀμερικῆς μὲ τὴν ἠδονὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἡ μοναξία καὶ ἡ φύσις γεννοῦν εἰς τὴν ψυχὴν· εἶχα ἐπισκεφθῆν τὸν Τίβεριν μὲ ἐνθουσιασμόν, καὶ ζητήσειν μὲ τὸν αὐτὸν ζῆλον τὸν Εὐρώταν καὶ τὸν Κηρισσόν· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐκφράσω τί αἰσθάνθη, ὅτε ἴδα τὸν Ἰορδάνην. Ὅχι μόνον μ' ἐνθύμιζεν οὗτος ὁ ποταμὸς περιβόητον ἀρχαιότητα, ἀλλὰ καὶ αἰ ὄχθαι αὐτοῦ ἐπαρουσίαζαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τὸ θέατρον τῶν θαυμάτων τῆς θρησκείας μῆ. Ἡ Ἰουδαία εἶναι ὁ μόνος τόπος εἰς τὸν κόσμον, ὅστις ἀναζώνει εἰς τὸν περιγηγητὴν τὴν μνήμην ἀνθρωπίνων τε καὶ οὐρανίων πραγμάτων, καὶ ὅστις διὰ μέσου τοῦ συνδυασμοῦ τούτου γεννᾷ εἰς τὴν ψυχὴν ἰδέας καὶ αἰσθήματα, τὰ ὁποία οὐδὲν ἄλλο μέρος τῆς οἰκουμένης εἶναι ἱκανὸν νὰ διεγείρῃ.

Οἱ Ἀραβες ἐγυμνώθησαν, καὶ ἐπήδησαν εἰς

τὸν Ἰορδάνην. Ἐγὼ δὲν ἐτόλμησα ν' ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμα των διὰ τὸν πυρετὸν, ὅστις ἀκόμη μ' ἐβασάνιζεν· ἐγονάτισα ὁμῶς ἐπάνω εἰς τὴν ὄχθην ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο μου δούλους ἔ τὸν διεμνηνευτὴν τοῦ μοναστηρίου. Ὑστερον ἐπῆρα ὀλίγον νερὸν ἀπὸ τὸν ποταμὸν εἰς δερμάτινόν τι ἀγγεῖον· πλὴν δὲν μ' ἐφάνη γλυκὺ ὡσάν μέλι, κατὰ τὴν φράσιν εὐσεβῶς τινὸς ἱεραποστόλου. Το ἑτοχάσθηρ ἐξεναντίας μᾶλλον στυφόν· ἀλλὰ, μολονότι ἐπὶ ἀρκετὴν ποσότητα, δὲν ἐπαθα τίποτε· μάλις δὲ, νομίζω ὅτι ἤθελεν εἶσθαι πολλὰ νόστιμον, ἂν ἐκαθαρίζετο ἀπὸ τὴν ἄμμον, τὴν ὁποῖαν φέρει συνάμα.

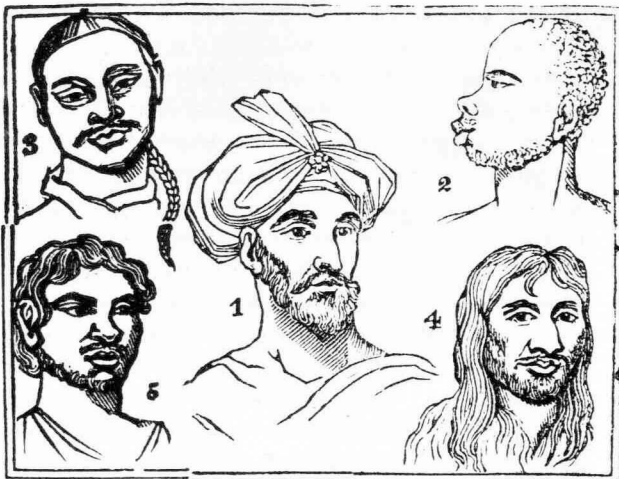
Περίπου δύο λεύγας μακρὰν ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου ἐστεκόμεθα, ἴδα ἀνωτέρω, πλησίον τοῦ ποταμοῦ, δάσος τι ἀρκετῆς ἐκτάσεως. Ἐκεῖ ἀπεφάσισα νὰ προχωρήσω, διότι ἐλογαρίαζα ὅτι αὐτὸς πρέπει νὰ ἦται σχεδὸν ὁ τόπος, ὅπου οἱ Ἰσραηλίται ἐπέρασαν τὸν ποταμὸν, ἀντικρὺ τῆς Ἰεριχῶ, ὅπου τὸ μάννα ἐπαυσε νὰ πίπτῃ, ὅπου οἱ Ἑβραῖοι ἐγεύθησαν τοὺς πρώτους καρπούς τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας, ὅπου ὁ Ναϊμὰν ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὴν λέπραν του, ἔ, τελευταῖον, ὅπου ὁ Χριστὸς ἐβαπτίσθη ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἰωάννην.

Πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἐπροβαίναμεν, ἀλλὰ, σιμώσαντες, ἠκούσαμεν τὰς φωνὰς ἀνθρώπων εἰς τὸ δάσος. Κατὰ δυστυχίαν δὲ, τοῦ ἀνθρώπου ἢ φωνῆ, ἣτις παντοῦ ἀλλοῦ σὲ εὐφραίνει, ἔ τὴν ὁποῖαν ἤθελέ τις ἀγαπᾶν ν' ἀκούῃ ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰορδάνου, εἶναι αὐτὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὲ φοβίζει πλείοτερον εἰς τὰς ἐρήμους ταύτας. Οἱ Βηθλεεμίται καὶ ὁ διεμνηνευτὴς ἐπρόβαλαν εὐθύς νὰ στροφῶμεν ὀπίσω· ἐγὼ ὁμῶς τοὺς εἶπα, ὅτι δὲν εἶχα ἐλθεῖν τόσον μακρὰν διὰ νὰ ἦμαι τόσον βιαστικός νὰ ἐπιστρέψω· ὅτι ἐσυμφώνων μὲν νὰ μὴν ὑπάγω παράνω, ἀλλ' ὅτι ἤμην ἀποφασισμένος νὰ ἐξετάσω τὸν ποταμὸν ἀντικρὺ τοῦ μέρους, ὅπου τότε ἐστεκόμεθα.

Μὲ δυσἀρέσκειαν ἐκλιναν εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, καὶ ὑπήγαμεν πάλιν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ Ἰορδάνου, τὸν ὁποῖον κρυφωτά τι εἶχε μακρύνειν ὀλίγον ἀπὸ ἡμᾶς. Τὸν εὗρηκα τοῦ ἰδίου πλάτους καὶ βάθους καθὼς μίαν λεύγαν κατωτέρω, δηλαδή ἐξ ἢ ἐπὶ πόδας βαθὺν πλησίον εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ὡς πενήντα βήματα πλατύν.

ΓΕΝΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Εἰς πέντε κυριώτερα γένη διαίρουσται οἱ ἄνθρωποι, ἧγον εἰς Εὐρωπαϊκόν, Ἀσιατικόν ἢ Μογγολικόν, Ἀμερικανόν, Μαλαϊκόν, καὶ Ἀφρικανόν. Διακρίνονται δὲ ἀπ' ἀλλήλων διὰ τῶν χαρακτήρων καὶ τοῦ χρώματος αὐτῶν.

1. Εὐρωπαῖος. 2. Ἀφρικανός. 3. Ἀσιανός, ἢ Μογγόλος. 4. Αὐτόχθων Ἀμερικανός. 5. Μαλαῖος.

Τὸ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΝ ΓΕΝΟΣ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἀνήκουμεν, διακρίνεται ἀπὸ φύσει λευκὸν χρῶμα, μιγμένον μὲ κόκκινον, ὡς καὶ ἀπὸ τρίχας εὐθείας, πρόσωπον ὠσειδές, μέτωπον ἐξηλωμένον, στρογγύλην, πλήρη σιαγόνα, καὶ γενικῶς τοὺς πλέον τακτικούς καὶ ὠραίους χαρακτήρας. Τὸ γένος τοῦτο περιλαμβάνει σχεδὸν ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους μετὰ τῶν εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου ἀπογόνων αὐτῶν· προσέτι, τὰ ἔθνη τῆς Ἀντικῆς Ἀσίας, μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ὀβίου, τῶν Βελούρ Τάγ, καὶ τῶν Ἰμαλιῶν ὄρεων, ὡς καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Βαρβαρίας, Αἰγύπτου, καὶ Ἀβυσσινίας, καὶ τοὺς Μαυρσιούς τῆς Βορείου Ἀφρικῆς.

Τοῦ γένους τούτου τὰ ὠραιότερα παραδείγματα εἶναι οἱ Γεωργιανοὶ καὶ οἱ Κιρκασσοί, μετὰ τῶν ὁποίων λέγεται ὅτι σπανίως βλέπει τις ἄσχημον πρόσωπον. Οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Πέρσαι λαμβάνουν τὰς συμβίας των ἀπὸ τὰ ἔθνη ταῦτα, καὶ οἱ Πέρσαι δὲ κατεξαιρέτων μετέχουν τοῦ κάλλους αὐτῶν.

Τὰ πλείοτερα ἔθνη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ γένους ἀνήκουν εἰς τὴν Κελτικὴν πατριάν. Ἐχουν μελαίνας τρίχας, μελανας ὀφθαλμούς, καὶ ὄψιν κλίνουσαν εἰς τὸ μελάγχρονον, τὸ ὁποῖον συνήθως εἶναι βαθύτερον, ὅσον τὸ κλίμα εἶναι θερμότερον. Οἱ Ἀραβες, Ἀβυσσινοὶ, καὶ οἱ λαοὶ τῆς Βορείου Ἀφρικῆς, ἀνήκοντες εἰς τὴν πατριάν ταύτην, ἔχουν χρῶμα ἐλαίας. Τὸ πρόσωπον εἶναι λεπτὸν, μάλις εἰς θερμὰ κλίματα· ἡ μύτη ἐξέχουσα, καὶ ἡ μορφή ὑψηλὴ καὶ λιγνῆ.

Εἰς τὸ μέσον τῆς Εὐρώπης ὑπάρχει κλάδος τοῦ γένους τούτου, ὀνομαζόμενος ἢ Γευτονικὴ ἢ Γοτθικὴ πατριὰ, ἣτις περιλαμβάνει τοὺς Γερμανούς, Ὀλλανδοὺς, Δάνους, Σβέκους, Νορβηγούς, Ἰσλανδοὺς, ἔ Πιδινοὺς Σκότους. Τῶν

ἐθνῶν τούτων συνήθη χαρακτηριστικὰ εἶναι ὠραῖον καὶ κόκκινον δέρμα, ἀνοικτὰ ἢ ξανθαὶ τρίχες, καὶ γαλανὰ ἢ λευκόφαια ὀμμάτια. Τὸ πρόσωπον εἶναι γενικῶς πλατύτερον, καὶ ἡ μορφή παχύτερα παρ' εἰς ἄλλα ἔθνη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ γένους. Οἱ Ἄγγλοι κατάγονται ἀπὸ μίγμα τῆς Κελτικῆς καὶ Γοτθικῆς πατριᾶς, καὶ συνενώνουν τοὺς χαρακτήρας ἀμφοτέρων.

Οἱ λευκόχροοι Ἀμερικανοὶ, καταγόμενοι ἐξ ἀποίκων ἀπὸ διάφορα Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη, ὁμοιάζουν, τὸ φαινόμενον, ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατάγονται. Εἶναι δὲ ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ἀκόμη καὶ εἰς τὰς βορεινότερας καὶ ψυχροτέρας χώρας τῆς Ἀντικῆς Ἠπείρου ἢ ὄψις δὲν εἶναι συνήθως τόσον λευκὴ καὶ ὠραία, ὅσον εἰς τὸ ἀρκιτῶν μέρος τῆς Εὐρώπης.

Τὸ ΑΣΙΑΤΙΚΟΝ ἢ ΜΟΓΓΟΛΙΚΟΝ ΓΕΝΟΣ περικλείει τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας, τὰ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Ὀβίου, τῶν Βελούρ Τάγ, ἔ τῶν Ἰμαλιῶν ὄρεων, μὲ ὀλίγας μόνον ἐξαιρέσεις. Ὅλα τὰ ἔθνη ταῦτα ἔχουν χρῶμα κιτρινωπὸν ἢ ὡς τὸ τῆς ἐλαίας, —χονδράς, εὐθείας, μαύρας τρίχας, —μικρὰ μαύρα ὀμμάτια, πλαγίως ὑψούμενα ἀπὸ τὴν μύτην πρὸς τοὺς κροτάφους, —ἔ ὑψηλὰ ὀστᾶ παρεῖων. Μορφήν ἔχουν συνήθως μικρότερον παρὰ τὸ Εὐρωπαϊκὸν γένος, ἔ ὄχι τόσον σύμμετρον. Τὸ πρόσωπον εἶναι σχεδὸν τετράγωνον, μὲ ὀλιγοστὴν μελαιναν γενειάδα.

Τὰ πλέον ἀξιοσημείωτα παραδείγματα τοῦ γένους τούτου εἶναι οἱ Μογγόλοι, Σῖναι, καὶ Ἰάπωνες· εἰς αὐτὸ δὲ περιλαμβάνονται καὶ οἱ κάτοικοι τῆς κατεψυγμένης ζώνης, ὡς αἱ πλείσται φυλαὶ τῆς Σιβηρίας, οἱ Λαπονοὶ, οἱ Γρηνλανδοὶ, κτλ. τὰ ἔθνη ὁμῶς ταῦτα εἶναι πολὺ μικρότερον ἀναστήματος, σπανίως ὑπὲρ τοὺς δύο πήχεις τὸ ὕψος.

Τὸ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΝ ΓΕΝΟΣ περικλείει ὅλους τοὺς αὐτόχθονας Ἀμερικανούς, ἐκτὸς τῶν Ἐσκουϊμῶν καὶ Γρηνλανδῶν· καθ' ὅλην δὲ τὴν παμμεγέθη αὐτὴν χώραν καὶ ὑπὸ κλίματα τόσον ποικίλα διαφυλάττων τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικὰ. Ἐχουν χρῶμα χαλκοῦ, ὁμοιον μὲ τὸ τοῦ κινναμώμου ἢ σκωριασμένου σιδήρου, —χονδράς, εὐθείας, μαύρας τρίχας, —ὑψηλὰ ὀστᾶ παρεῖων, —ἔ βυθισμένους ὀφθαλμούς. Τὸ μέτωπον εἶναι συνήθως κοντὸν, —ἡ μύτη ἔ ὄλον τὸ πρόσωπον πλατέα, —οἱ ῥῶθωνες πολὺ ἀνοικτοί, —ἔ τὰ χεῖλη παχέα. Ἡ γενειὰς εἶναι ἀραιὰ ἔ ὀλιγοστὴ.

Τὸ ΜΑΛΑΙΚΟΝ ΓΕΝΟΣ περικλείει τὴς κατοίκους τῆς Μαλαίας, Ταπροβάνης, τῶν Ἀσιατικῶν Νήσων, τῆς Νέας Ζηλανδίας, καὶ τῆς Πολυνησίας, οἱ πλείστοι τῶν ὁποίων ὁμιλοῦν τὴν Μαλαϊκὴν, ἢ ὁμοίαν τινὰ διάλεκτον. Ἐχουν δὲ ὄψιν βαθεῖαν μελάγχρονον, —μαύρα ὀμμάτια,

νοὺς τρίχας, —στόμα ἔ μύτην πλατέα, —καὶ τὴν ἄνω σιαγόνα ὀπωσοῦν ἐξέχουσαν. Ἡ κεφαλὴ ὁμοιάζει κατὰ τὸ σχῆμα μέρος μὲν τὴν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ, μέρος δὲ τὴν τοῦ Ἀφρικανοῦ γένους.

Τὸ ΑΦΡΙΚΑΝΟΝ ΓΕΝΟΣ ἔχει μαύρα ὀμμάτια, —μαύρας μαλλωτὰς τρίχας, —σιμὰς ῥίνας, —παχέα χεῖλη, —καὶ τὴν ἄνω σιαγόνα ἐξέχουσαν. Τὸ μέτωπον κλίνει πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἡ κεφαλὴ εἶναι συνήθως ὀλιγώτερον σφαιροειδῆς παρὰ ἡ τῶν Εὐρωπαίων. Τὰ πλέον ἐντελῆ παραδείγματα τοῦ γένους τούτου εἶναι οἱ Μαῦροι, οἱ κατοικοῦντες πρὸς νότον τῆς Σαχάρας, εἰς τὴν ἄνω ἔ Κάτω Γαϊνέαν, Σουδάν, ἔ Νιβίαν. Συνήθως εἶναι μικρόσωμοι, εὐρωστοί, ἔ δύσμορφοι.

Οἱ Ἰάλοφοι τῆς Σενεγαμβίας, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὸ ἀνατολικὸν παράλιον τῆς Ἀφρικῆς Κάφραι, ὁμοιάζουν ἄλλους τοῦ γένους τούτου εἰς τὸ κατὰμαυρον χρῶμά των καὶ εἰς τινὰς τῶν χαρακτήρων αὐτῶν. Ἄλλ' εἶναι ὑψηλότεροι, λεπτότεροι, καὶ συμμετρώτεροι τῶν ἐπιλοίπων· ὁμοιάζουν δὲ καὶ οἱ χαρακτήρες αὐτῶν περισσότερο μὲ τοὺς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ γένους.

Οἱ Φοῦλαι τῆς Ἀντικῆς Ἀφρικῆς φαίνονται μᾶλλον ν' ἀνήκωσιν εἰς τὸ γένος τῶν Μαυρσιῶν. Εἶναι μόνον κιτρινωποὶ· χαρακτήρας δ' ἔχουν μικροῦς, καὶ τρίχας μαλακὰς καὶ μεταξοειδῆς.

Οἱ Ὀπτεντότοι ὁμοιάζουν τὸ Ἀφρικανὸν γένος εἰς τὰς σιμὰς ῥίνας των, παχέα χεῖλη, καὶ χαμηλὰ μέτωπα· ὡς ἔ εἰς τὰς μαλλωτὰς τρίχας, αἰτινες εἶναι βοστρυχηδὸν διεσκορπισμέναι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Τὸ χρῶμά των εἶναι ὑποκίτρινον μελάγχρονον. Ἐχουν δὲ ἐξέχοντα ὀστᾶ παρεῖων, καὶ ὀξεῖαν σιαγόνα, ἣτις δίδει τριγωνιώδες σχῆμα εἰς τὸ πρόσωπον.

Οἱ κάτοικοι τῶν Ἀουστραλικῶν Νήσων, τῆς Νέας Βρετανίας, Νέας Ἰρλανδίας, Νέας Ὀλλανδίας, Νέων Ἡβριδῶν, Νέας Καλιδονίας, καὶ ὀλίγων τινῶν ἀπὸ τὰς γειτονικὰς νήσους, προσέτι δὲ καὶ οἱ διαιτώμενοι εἰς τὰς ἐνδοτέρας καὶ ὀρεινὰς χώρας τῆς Μαλαίας, τοῦ Βορνέου, ἔ τῶν πλείοτερον ἀπὸ τὰς Ἀσιατικὰς Νήσους, εἶναι πυγμαῖον εἶδος τοῦ Ἀφρικανοῦ γένους. Τόσον ἐξέχουν πολλάκις αἱ σιαγόνες των, ὥστε κάμνουν αὐτοὺς νὰ ὁμοιάζωσι τὸν Σατυροπίθηκον, ἦτοι Ὀραγγατάγγιον. Οἱ κατοικοῦντες τὰ παράλια εἶναι γενικῶς τοῦ Μαλαϊκοῦ γένους.

Εἰδοποιούμεθα ὑπὸ τῶν ἁγίων Γραφῶν, ὅτι ὅλα τὰ γένη ταῦτα εἶναι ἀδελφοὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, τέκνα τῶν αὐτῶν προπατόρων. Ἐπροξένησε δὲ τὴν μεταξύ των μεγάλην ἀνομοιότητα μέρος μὲν ἡ διαφορὰ τοῦ κλίματος, τῆς τροφῆς, τῆς ἐνδυμασίας καὶ τῶν τρόπων τοῦ ζῆν, μέρος δὲ, ἀλλὰ αἰτία δυσνόητα πρὸς

ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ οἱ πλείότεροι τῶν φιλομούσων Σμυρναίων, ὅτι εὐρίσκονται εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἐπιστολαὶ τινες τοῦ αἰοιδίου Κοραῆ, σταλθεῖσαι ἐκ Παρισίων τὸ 1788, 1789, 1790, 1791, 1792, καὶ 1793, πρὸς ἓνα τῶν στενῶν αὐτοῦ φίλων, τὸν πρωτοψάλτην Δημήτριον. Ὅτι περιέχουν πολλὴν ἀξιόλογον ἱστορικὴν ὕλην, θέλει τὸ μαντεύσειν καθεὶς, ὅστις γνωρίζει τί ἐγένετο εἰς Παρισίους κατὰ τοὺς χρόνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγράφησαν. Ὅτι δὲ εἶναι καὶ ἀριστα παραδείγματα ἐπιστολογραφίας, — τοῦλάχιστον διὰ τὴν γλώσσαν μας, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχομεν ἀκόμη συλλογὰς ἐπιστολῶν, — ἐμπορεῖ εὐκόλως νὰ τὸ συμπεράνη καθεὶς, ὅστις ἀνέγνωσε τὰ συγγράμματα, καὶ ἐσπούδασε τὸν χαρακτήρα, τοῦ Κοραῆ. Τὸ καθ' ἡμᾶς, ἀποροῦμεν διατί νὰ μὴν ἴδωμεν ἀνέκδοτοι μέχρι τῆς σήμερον αἱ περιεργόταται αὐταὶ ἐπιστολαί, ἀφοῦ μάλιστα καὶ τυπογραφίαι Ἑλληνικαὶ ἐπολυπλασιάσθησαν, καὶ συνδρομηταὶ γίνονται προθύμως εἰς παντὸς εἶδους βιβλία, καὶ εἰς τινὰ μάλιστα ὄχι συνδρομῆς ἄξια. Θέλει φανῆν ἴσως παράδοξον εἰς πολλοὺς, ὅτι ὁ συγγενὴς τοῦ πρωτοψάλτου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας εὐρίσκονται τὰ ἱστορικὰ ταῦτα ἀπομνημονεύματα, προσπαθεῖ διὰ πολὺν καιρὸν ἤδη νὰ οἰκονομήσῃ τὰ πρὸς τύπωσιν αὐτῶν ἀπαιτούμενα ἔξοδα, ἃ μ' ὄλον τοῦτο εἰς δύο μόνον πόλεις ἔκαμεν ἕως τώρα συνδρομητὰς! καὶ ἡ συνδρομὴ δὲν εἶναι παρὰ ἡμισυ δίστηλον!

Διὰ νὰ ἐκδοθῇ λοιπὸν μίαν ὥραν ἀρχήτερα ὕλη τὸσον ἡδονικὴ καὶ τὸσον ὠφέλιμος, μᾶς ἔδωκεν ἄδειαν ὁ ἰδιοκτήτης νὰ καταχωρίσωμεν ἀποσπάσματα τινὰ εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο, εὐελπισ ὅτι, ἀφοῦ καθεὶς ἴδῃ καὶ κρίνῃ δι' ἑαυτὸν, θέλει ἀσμένως καὶ γενναίως συνεισφέρειν, ὥστε ὄχι μόνον νὰ τυπωθῶσιν αἱ προειρημέται ἐπιστολαί, ἀλλὰ ἃ νὰ τυπωθῶσι καθὼς πρέπει.

Ὑπὸ ἡμερομηνίαν 8 Σεπτεμβρίου 1789, γράφει ὁ μακαρίτης τὰ ἐπόμενα πρὸς τὸν φίλατον αὐτοῦ πρωτοψάλτην.

Ἄς εἴπωμεν ὀλίγα περὶ τῶν ἐνταῦθα πολυθρῦλλήτων συμβάντων. Ἔως τώρα αὐτοῦ πρέπει νὰ τὰ ἠκούσετε· καὶ ἐγὼ εὐρίσκομαι πολλὰ ἀπρηχολημένους διὰ νὰ περιγράψω τοιαῦτα πράγματα· μ' ὄλον τοῦτο, διὰ νὰ μὴν ἀδημονῆς κατ' ἐμοῦ, διὰ νὰ μὴ κραυγάζῃς καὶ σχίζῃς τὰ ἱμάτιά σου ὡς ἐπιλελησμένος, καὶ παντάπασι ἡμελημένος ὑπ' ἐμοῦ, ἀνάγκη εἶναι νὰ μωρολογήσω ὀλίγον.

Ἐξέυρε λοιπὸν, πρωτοψάλτα, ὅτι διὰ τὸ νὰ ὑπέπεσεν ἡ παροῦσα βασιλεία τῆς Γαλλίας εἰς βαρύτατα χρεῖ, τὰ μὲν ἀπὸ τοὺς παρελθόντας

πολέμους, τὰ δὲ περισσότερα, καθὼς λέγουσιν, ἀπὸ τὴν διαρπαγὴν ἃ ἀσωτίαν τῶν μεγιστάνων, καὶ τὸ πολυδάπανον μάλιστα αὐτῆς τῆς βασιλείας καὶ τῶν ἄλλων ἀρχοντισσῶν τῆς αὐτῆς, ὅσαι τὴν ὑπηρετοῦν, ὁ βασιλεὺς, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἐπιφορτίσῃ τὸν λαὸν μὲ νέους φόρους, βεβαρυμένον ἤδη κατὰ πολλὰ, ἠναγκάσθη νὰ συναθροίσῃ κοινὴν τοῦ γένους συνέλευσιν, διὰ νὰ εὕρῃ θεραπείαν εἰς αὐτὴν τὴν πληγὴν. Ἐπεμψε λοιπὸν ἐκάστη ἐπαρχία, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐκάστη πόλις καὶ κώμη, αἰρετοὺς πρέσβεις εἰς Βερσαλίαν, κεκλημένους ἀπ' αὐτὸν τὸν ἀνακτα, χιλίους διακοσίους τὸν ἀριθμὸν· τούτέστι, τριακοσίους ἐκ τοῦ κλήρου, τριακοσίους ἐκ τῶν εὐγενῶν, καὶ ἑξακοσίους τοῦ τρίτου τάγματος. Τρίτον τάγμα ὀνομάζουσιν ἐδῶ τοὺς μὴ εὐγενεῖς λαϊκοὺς, δεύτερον τῶν εὐγενῶν, ἃ πρῶτον τοῦ κλήρου. Αὐτοὶ, καθὼς εἶπα, συνήχθησαν εἰς Βερσαλίαν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαΐου μηνός. Καὶ ὁ ἀναξ καὶ οἱ περὶ τὸν ἀνακτα τοὺς ἐστῆσαν διὰ νὰ εὕρωσι πόρον ἀργυρίου, μὴν ὑποπεύοντες ἄλλο τι περισσότερον· ἀλλὰ τὸ τρίτον τάγμα ἠθέλησεν ὄχι μόνον νὰ θεραπεύσῃ τὴν παροῦσαν νόσον, ἀλλὰ νὰ ἐμποδίσῃ ἀκόμη καὶ τὴν ὑποστροφὴν τῆς νόσου. Αὐτὸ διὰ νὰ γένη, ἀνάγκη ἦτο νὰ βάλωσιν οἰκονομίαν εἰς τὰς δαπάνας τῆς αὐτῆς, νὰ ἀνατρέψωσι πολλὰ ἄδικα προνόμια καὶ τοῦ κλήρου καὶ τῶν εὐγενῶν, ἀναγκάζοντες τοὺς νὰ πληρῶνωσι καὶ αὐτοὶ ἕκαστος κατ' ἀναλογίαν τῶν ὑπαρχόντων του, ὡς τὸ τρίτον τάγμα. Ὁ κλῆρος καὶ οἱ εὐγενεῖς ἰσχυρογνώμησαν, καὶ οἱ αὐτικοὶ συνεβούλευσαν, καθὼς λέγουσι, τὸν βασιλεῖα νὰ διαλύσῃ τὴν σύνοδον· αὐτὸ ὅμως μὴ δυνάμενον νὰ γένη χωρὶς νὰ προξενήσῃ θόρυβον εἰς ὅλην τὴν βασιλείαν, καὶ μάλιστα εἰς τὸ Παρίσιον, ἔκαμαν νὰ ἔλθῃ τριάκοντα χιλιάδες στρατεύματα εἰς Βερσαλίαν, διὰ νὰ εὐρίσκωνται ἔτοιμοι, ἀν ἀκολοθῆσῃ κάμμία ἐπανάστασις, νὰ τὴν πνίξωσιν εἰς αὐτὰ τὰ σπάργανα· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔλαβεν ἔκβασιν τὴν ἐλπίζομένην καὶ ποθομένην.

Ἦτον, ἀδελφέ μου, δωδεκάτῃ τοῦ Ἰουλίου μηνός, ἡμέρα Κυριακὴ, πρὸς τὸ ἑσπέρας· ὄλος ὁ κόσμος ἦτον εἰς περιδιάβασιν, εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον, ὀνομαζόμενον Κεραμεικὸν, ὅστις εἶναι εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως τοῦ Παρισίου. Εἰς αὐτὸν τὸν κήπον εὐρέθη καὶ ἐγὼ μὲ ἓνα φίλον. Ἀκούομεν ἐξαίφνης κτύπους πιστολῶν καὶ τουφεκίων· ἐρωτᾷ ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐξεύρει νὰ εἴπῃ τί εἶναι. Τρέχουσιν ὄλος ὁ λαὸς, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, πρὸς τὰ τελευταῖα ὄρια τοῦ κήπου μετὰ θορύβου, καὶ τί βλέπομεν; πλήθος στρατιωτῶν ἀπεσταλμένων ἀπὸ Βερσαλίαν, καὶ ἤρχετο κατὰ τοῦ

Παρισίου, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπανάστασιν, τὴν ὁποίαν ὑποπεύοντο, ὅτι ἐμελλε νὰ ἀκολοθῆσῃ τὴν ἐπαύριον, ἤγινε τὴν δευτέραν· ἐπειδὴ τὴν δευτέραν ἦτο (καθὼς τώρα στοχάζονται) ὁ σκοπὸς τῶν νὰ διαλύσωσι τὴν σύνοδον, καὶ, ἂν ἡ σύνοδος ἐναντιοῦτο, τοὺς μὲν νὰ θανατώσωσι, τοὺς δὲ νὰ ἐξορίσωσι, κτλ. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ ἦτον ὁ πρίγκιψ Λαμβέσκιος· αὐτὸς ἂν ἐπροσφέρετο μὲ φρόνησιν, ἴσως τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπέστρεφε κατὰ τῆς κεφαλῆς των. Ἄλλ' ἢ πρόνοια, ἢ τύχη, ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλεις νὰ εἴπῃς, ἢ κεφαλὴ του δὲν εἶχεν οὔτε δραχμὴν ἐγκεφάλου. Εὐθύς ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸν κήπον, τρέχει ὡς ἐνεργούμενος, ἔλκει τὴν μάχαιράν του, καὶ κατακόπτει τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀθῶου καὶ ἀθλίου ἐξηκονταετοῦς γέροντος, ἐντίμου πολίτου, ὅστις εὐρέθη καὶ αὐτὸς περιερχόμενος ὁ ταλαίπωρος ὁμοῦ μὲ τοὺς ἄλλους εἰς τὸν κήπον. Αὐτὸ τὸ ἄσπλαγγρον ἔργον κατὰ πρώτην προσβολὴν μᾶς ἔκαμεν ὄλους νὰ πέσωμεν εἰς φυγὴν, καὶ νὰ διασκορπισθῶμεν ἕκαστος εἰς τὸν οἶκόν του. Ἐφθασε καὶ ἡ νύξ, τὴν ὁποίαν ἐπεράσαμεν μὲ μεγάλον φόβον, ἂν καὶ αὐτὸς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν χώραν, ἀλλ' ἔμεινε ἔξω εἰς τὰ προάστεια. Μόλις ἐξημέρωσε, φίλε μου, καὶ ὄλοι οἱ πολῖται τοῦ Παρισίου, ὑποπεύομενοι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν βλέποντες πλέον φανερῶς τοὺς σκοποὺς τῆς αὐτῆς, ἐξωπλίσθησαν ἕκαστος καθὼς ἠδυνήθη μὲ σκοπὸν νὰ πολεμήσωσιν, ἀλλ' ἢ ἡμέρα ὅλη ἐπέρασεν εἰς τὸν ἐξοπλισμὸν. Ὁ δὲ πρίγκιψ Λαμβέσκιος, ἀκούων αὐτὰ, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν πόλιν· αὐτὴ ἡ εἰδησις μόλις ἐφθασεν εἰς Βερσαλίαν καὶ εἰς τὰς περιόικους πόλεις, καὶ ἐξωπλίσθησαν ὁμοίως ὄλος ὁ λαὸς τῆς Βερσαλίας καὶ τῶν ἄλλων πόλεων. Ἡ αὐτῆ, ὁ κλῆρος, καὶ οἱ εὐγενεῖς, βλέποντες αὐτὰ, ἤρχισαν νὰ συλλογίζωνται· ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀκόμη πάρεξ ἀρχαὶ ὠδίνων. Τὴν τρίτην, πρωτὶ, βλέπει ὁ λαὸς τοῦ Παρισίου, ὅτι δὲν ἔχει ὄπλα ἀρκετὰ διὰ νὰ ἐξοπλίσῃ ὄλους τοὺς πολῖτας. Ὑπάγουσι λοιπὸν καὶ πατοῦσι τὰ βασιλικά μαγαζία, καὶ τοὺς ἀρσενάδας, καὶ ὅπου ἀλλαχοῦ εὐρίσκοντο ὄπλα, καὶ τὰ ἐπήραν ὄλα, ἕως καὶ αὐτὰ τὰ κανόνια, μὲ τὰ ὁποῖα καλὰ ἐγγαστρομένα ἐστόλισαν τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, μὲ σκοπὸν νὰ τὰ μεταχειρισθῶσιν, ἂν ὁ Λαμβέσκιος ἐμβαίνειν εἰς τὸ Παρίσιον. Καὶ ἂν αὐτὸ συνέβαινε, φίλε μου, ἤθελεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ῥεῦσειν ποταμῶδον τὸ αἷμα· καὶ ἴσως ἦμην καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν νεκρῶν, καὶ ἡ λογιότης σου στερημένος τὴν σήμερον ἀπὸ τὴν τοσαύτην μου μωρολογίαν.

Ἄλλὰ τί συμβαίνει (ἐνθυμοῦ ὅτι εἶναι τρίτη ἀκόμη) μετὰ τὸ γεῦμα; Ὑπάγουσιν οἱ ὠπλισμέ-

νοι πολῖται, καὶ περικυκλοῦσι τὴν Βαστιλίαν, διὰ νὰ ζητήσωσι καὶ νὰ λάβωσιν ἀπὸ τὸν ἀρχοντα καὶ ἐπιστάτην αὐτῆς ὅσα ὄπλα εὐρίσκοντο εἰς αὐτήν. Τί εἶναι ὅμως αὐτὴ ἡ Βαστιλία; δύνασαι νὰ μὲ ἐρωτήσῃς εὐλόγως ἡ λογιότης σου, ὅστις δὲν ἴδες πάρεξ τὸ Βεζιρ Χάνιον καὶ τὸ κατηρειπωμένον καὶ κλονούμενον Βεξεστένιον. Ἡ Βαστιλία εἶναι ἓνα τεῖχιον μικρὸν, ἀλλ' ὀχυρότατον εἰς τὰ ἄκρα τῆς πόλεως τοῦ Παρισίου, τοῦ ὁποῖου ἡ οἰκοδομὴ πρὸ πεντακοσίων σχεδὸν χρόνων ἐγένετο εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν καὶ μὲ δαπάνην πολλῶν μυλλιονίων. Αὐτὴν τὴν μετεχειρίζοντο διὰ φυλακὴν, καθὼς εἰς Κωνσταντινούπολιν μεταχειρίζονται τὸ Ἐπταπύργιον· ἀλλὰ φυλακὴν σκληρὰν, καὶ πολυλάκις ἄδικον καὶ τυραννικὴν, εἰς τρόπον ὥστε συνέβαινε ὄχι ὀλίγας φορὰς, ἂν ἐκ δυστυχίας εἰς μίαν σύνοδον ἀνθρώπων ἐφευγεν ἀπὸ τὸ στόμα σου ἐξ ἀπροσεξίας κἀνένας λόγος κατὰ τῶν μινίστρων, ἂν ἔλεγε, παραδείγματος χάριν, ὅτι ὁ δεῖνα ἐπάτησε στρεβλά, νὰ γένησιν τὴν ἐπαύριον ἀνάρπαστος, καὶ νὰ φυλακισθῆσιν εἰς αὐτὴν δι' ὅλην σου τὴν ζωὴν, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃ οὔτε συγγενὴς οὔτε φίλος τί ἐγινε, οὔτε νὰ ἔχῃς ἄδειαν νὰ γράψῃς ἐπιστολήν, ἢ νὰ δώσῃς τὴν εἰδησιν εἰς κἀνένα, — φυλακὴ, καθὼς βλέπεις, ὠραία διὰ πρωτοψάλτας. Οἱ ὠπλισμένοι λοιπὸν βλέποντες, ὅτι ὁ ἀρχὼν Δελονέ (αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστάτου) δὲν ἤθελε νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας, τὴν ἐβίασαν· ἦσαν δύο ὠραι μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα εἰς τὰς πέντε τὴν ἐπήραν. Τὸ πρῶτον ἔργον ἐμβαίνοντες εἰς τὸ κάστρον ἦτο, νὰ ἀποκεφαλίσωσι τὸν ἀθλιον Δελονέ, καὶ ἄλλον ἓνα δεύτερον ἀρχοντα μετ' αὐτόν. Ἦσαν ἔξ ὠραι, καὶ ἐκβῆκα κατὰ τὸ συνειδησέν μου, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν καφενὲν νὰ ἀναγνώσω τὰς Ἀγγλικὰς ἐφημερίδας· ἐπειδὴ εἰς ὄλους αὐτοὺς τοὺς θορύβους καὶ τὰς παραχὰς μὴ νομίσης ὅτι ἐφύλαττα τὸν οἶκον· ἐξεναντίας, ἐκβαίνα καθ' ἡμέραν διὰ νὰ γίνωμαι αὐτόπτης τοιοῦτων φοβερῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν δι' ἐμὲ, καθὼς ἃ διὰ τοὺς λοιποὺς ὄλως, καινά. Ὑπάγων λοιπὸν εἰς τὸν καφενὲν, ἠπάντησα τοὺς πορθητὰς τῆς Βαστιλίας συνωδυνμένους μὲ τριακοσίας ἢ τετρακοσίας χιλιάδας λαοῦ, οἱ ὁποῖοι περιέφεραν εἰς ὄλας τὰς ῥύμας τῆς πόλεως, ἐπάνω εἰς μακρὰ κοντάρια, (θέαμα φοικτόν!) τὰς δύο κεφαλὰς αἱματοσταγαῖς. Αὐτὴ ἡ εἰδησις ἔκαμεν εὐθύς ὄχι μόνον νὰ διασκεδασθῇ ἔνθεν κἀκεῖθεν ὄλον τὸ στρατεύμα τοῦ Λαμβέσκίου, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀκόμη ἔξω τοῦ Παρισίου, ἀλλὰ, φθάνουσα τὸ αὐτὸ ἑσπέρας καὶ εἰς Βερσαλίαν, κατέπληξε τὸσον τὴν αὐτῆν, τὸν κλῆρον, καὶ τοὺς εὐγενεῖς, ὥστε

πρῶτον μὲν δὲν ἤθελαν νὰ πιστεύωσι τὴν πρό-
θησιν τῆς Βασιλείας, ὡς πρᾶγμα ἀδύνατον
ἔπειτα, βεβαιωθέντες διὰ δευτέρων καὶ τρίτων
ταχυδρόμων καὶ αὐτὸ καὶ τὴν ἀποτομὴν τῶν
κεφαλῶν, καὶ ὅτι οἱ Παρισιοὶ ἠτοιμάζοντο νὰ
ὑπάγωσι τὴν ἐπαύριον εἰς αὐτὴν τὴν Βερσαλί-
αν, ἐκυριεύθησαν ἀπὸ τοσαύτην δειλίαν, ὥστε,
καθὼς λέγουσι, τὴν νύκτα ἐκείνην, ὅλη ἡ βασι-
λικὴ οἰκογένεια ἐκοιμήθη ὄχι εἰς τὸν συνειθι-
σμένον κοιτῶνὰ του ἑκάστος, ἀλλ' εἰς ἓνα κιο-
σκιον, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸ βασιλικὸν περιβό-
λιον· ὄχι ὅτι ἐκεῖ ἦσαν ἀσφαλέστεροι, ἀλλ'
ἐπειδὴ ὁ φόβος τοὺς ἐξέστησε, καὶ δὲν ἤξευραν
πλέον τί κάμνουσι. Μόλις ἐξημέρωσε, φίλε μου,
καὶ 'Πατεῖς με, πατῶ σε,' τὸ τῆς παροιμίας·
ἔγιναν ἄφαντοι πολλοὶ μινίστροι, δοῦκες, κόμη-
τες, δούκισσαι, κομήτισσαι, καὶ ἄλλαι ἀρχόν-
τισσαι ἐκ τῆς συνουσίας τῆς βασιλείας, καὶ
πέντε πρίγκιπες τοῦ βασιλικοῦ αἵματος, ἐξ ὧν
καὶ ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως ὁ Κόμης
τῆς Ἀρτεσίας, καὶ ἄφησαν μόνον σχεδὸν τὸν
βασιλέα μετὰ τῆς βασιλείας καὶ τοῦ πρεσβυ-
τέρου του ἀδελφοῦ.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλο ἐπίσης ἀξιόλογον ἀπόσπα-
σμα.—

Ἰουνίου 20, 1792. Ἡμέρα φοβερά. Σὲ
ἔγραψα ἀνωτέρω, ὅτι μὴ σὲ φανῆ παράδοξον
ἂν σὲ γράψω κάμμιαν ἡμέραν τὸν φόνον τοῦ
βασιλέως. Αὕτη ἡ δυστυχὴς πρόρρησις ἐνδέ-
χεται νὰ τελειωθῆ σήμερον· εἶναι τέσσαρες ἢ
πέντε ἡμέραι, ἀφοῦ ἐπροσμέναμεν τὸν σημερι-
νὸν θόρυβον. Μεταξὺ τῶν νέων νόμων εἶναι
καὶ οὗτος, ὅτι ἡ μὲν σύνοδος νὰ θέτῃ τοὺς νόμους,
νόμων ὅμως δύναμιν νὰ μὴν ἔχωσιν, ἂν δὲν τοὺς
ἐπικυροῖ καὶ ὁ βασιλεὺς· ὁ βασιλεὺς, κατὰ τὴν
νέαν νομοθεσίαν, ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀκυρώσῃ
τὸν νόμον δύο συνόδων διευτῶν, ἢ γοὺν τέσσαρα
ἔτη· παραδείγματος χάριν, ἂν μία σύνοδος νο-
μοθετήσῃ τι, ὁ δὲ βασιλεὺς δὲν τὸ κρίνῃ δίκαιον,
δύναται νὰ μὴν ὑπογράψῃ εἰς αὐτὸν τὸν νόμον·
ἂν, παρελθούσης τῆς διετίας τῆς συνόδου, ἢ
μετ' αὐτὴν σύνοδος ζητήσῃ πάλιν τὸν αὐτὸν
νόμον, ὁ βασιλεὺς ἔχει καὶ πάλιν, ἂν θελήσῃ,
τὴν ἐξουσίαν νὰ ἀποβάλλῃ τὴν αἴτησιν τῆς
δευτέρας συνόδου. Ἄν ὅμως μετὰ τὴν δευτέ-
ραν διετίαν ἢ τρίτην σύνοδος ἐπιμείνῃ εἰς τὸ νὰ
προβάλλῃ ἐκ τρίτου τὸν αὐτὸν νόμον, τότε ὁ βα-
σιλεὺς χρεωστῆται ἐξ ἄπαντος νὰ τὸν ἐπικυρώσῃ.
Σὲ ἔγραψα ἀνωτέρω, ὅτι ἡ σύνοδος ἔδωκε ψή-
φισμα κατὰ τῶν ὀχλαγωγῶν καλογήρων νὰ ἐξο-
ριζῶνται ἀπὸ τὴν βασιλείαν. Αὐτὸ τὸ ψήφι-
σμα ὁ βασιλεὺς, ἢ κακῶς συμβουλευόμενος, ἢ
(τὸ ὁποῖον εἶναι πιθανόν) καὶ φοβούμενος μὴν

ἀγριώσῃ περισσότερο τὸς πανοσιωτάτους, οἱ
ὁποῖοι, καὶ ἂν τὸς ἐμποδίσῃ νὰ ταράττωσι
φανερῶς τὸν λαόν, ἔχουσιν ἄλλο φοβερὸν καὶ
κρυπτόν μέσον τὸ τῆς ἐξομολογήσεως, διὰ νὰ
κάμνωσι τὰ θελήματά των, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ
κυρώσῃ μετὰ τὴν ὑπογραφὴν του. Τὰς ἀκολού-
θους ἡμέρας ἔδωκεν ἄλλο ψήφισμα ἢ αὐτῆ συν-
οδος, νὰ συναχθῶσιν ἀπ' ὅλας τοῦ βασιλείου
τὰς ἐπαρχίας εἰκοσι χιλιάδες ἀνδρῶν, ἢ νὰ ἐλ-
θῶσι νὰ φυλάξωσι τὸ Παρίσιον ἀπὸ τοὺς πολ-
λοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποῖους τρέχομεν καθ'
ἡμέραν καὶ ὥραν, τὸ μὲν ἀπὸ τοὺς ἐξωτερικοὺς
ἐχθροὺς, τὸ δὲ ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς, οἱ ὁποῖοι
μελετῶσι, καθὼς ὑποπτεύονται πολλοὶ, νὰ μᾶς
ἀρπάσωσιν ἐκόντα ἢ ἄκοντα τὸν βασιλέα, καὶ
νὰ τὸν ὑπάγωσιν εἰς τὴν Γερμανίαν. Καὶ αὐτὸς
μὲν ἦτον ὁ φανερός σκοπὸς τοῦ ψηφίσματος·
ἀλλ' ὁ βασιλεὺς, ὑποπτευόμενος ὅτι ἡ σύνοδος,
ἢ τοῦλάχιστον μερικοὶ τῆς συνόδου, βλέποντες
τον ἀγαπώμενον ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Πα-
ρισίου, ἠθέλησαν νὰ φέρωσι στρατιώτας ἄλλους
ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, διὰ νὰ τὸν κυβερνώσιν ὡς
θέλουσι μετὰ τὸν φόβον τῶν ἀλλοτριῶν στρατιω-
τῶν, ἢ καὶ νὰ τὸν ἐπιβουλεύωσιν εἰς αὐτὴν τὴν
ζωὴν, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπικυρώσῃ οὔτε αὐτὸ τὸ
ψηφισμα. Ἡ σύνοδος, ἂν καὶ δυσαρεστημένη
εἰς αὐτὸ τοῦ βασιλέως τὸ ἔργον, ἠσύχασεν ὅμως,
διότι ὁ βασιλεὺς, ἢ δικαίως ἢ ἀδίκως, μετεχει-
ρίσθη τὸ δικαίωμα, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς αὐτὸν
ἢ νέα νομοθεσία. Ἄλλ' οἱ ψωρομανόληδες,
φίλε μου, οἱ ὁποῖοι ζαλίζονται ἀπὸ δικαιώματα,
συναθροίζονται ταύτην τὴν ὥραν μεσημέριον
μετὰ θόρυβον μέγαν εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἀγ.
Ἀντωνίου λεγόμενον, ἕως δώδεκα ἢ δεκαπέντε
χιλιάδες λαὸς, ἐξωπλισμένοι μετὰ παντὸς εἶδους
ἀρματα, καὶ τρέχουσιν ὅλοι πρὸς τὸ βασιλικὸν
παλάτιον διὰ νὰ ζητήσωσι (μετ' εἰρήνης ὡς
λέγουσι) παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν κύρωσιν τῶν
δύο ψηφισμάτων. Ὁ ἄθλιος βασιλεὺς τὸ προ-
εἶδε πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, καὶ ἔκαμε τὴν διαθή-
κην του· ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι καὶ ἐξομολογήθη.
Ἀφίνω λοιπὸν καὶ ἐγὼ τὸν κάλαμον, καὶ τρέχω
μετὰ τὸν φίλον μου πρὸς τὸ παλάτιον, διὰ νὰ ἴδω
καὶ νὰ σὲ γράψω μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου τὸ
τέλος τοῦ φοβεροῦ κινήματος.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ὥρα δεκάτῃ τῆς ἐσπέρας,
ἐπιστρέφω ἀπὸ τὸ παλάτιον, περικυκλωμένον
ἀπὸ τετρακοσίας χιλιάδας τοῦλάχιστον θεατῶν
καὶ περιέργων. Οἱ ψωρομανόληδες ἔσπασαν
δύο θύρας τῆς αὐλῆς, τὰς ὁποίας εὐρήκαν κλει-
σμένας· δὲν ἐφθάνεν αὐτὸ, ἀλλ' ἀνέβησαν καὶ
εἰς αὐτὸν τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως, καὶ ταύτην
τὴν ὥραν, εἰς τὴν ὁποίαν σὲ γράφω, εἶναι ὅλαι
αἱ βασιλικαὶ κάμεραι γεμάται ἀπὸ μ π α λ τ η-

ρι τ ζ η μ π λ α κ ι δ α ς. Ἔως τῶρα δὲν ἐπεί-
ραξαν ἀκόμη τὸν βασιλέα, ἀλλὰ λαλοῦσι μετ'
αὐτὸν εἰρηρικῶς ἢ τε κ λ η φ σ ί ζ ι κ α. Τὸν
ἠρώτησαν, λέγουσιν, ἂν θελή νὰ ἦναι βασιλεὺς
τῶν Γάλλων, ἢ νὰ ὀνομάζεται βασιλεὺς τῶν φυ-
γάδων καὶ ἐπιβούλων τῆς πατρίδος· εἶναι μέγας
φόβος ὅμως τὴν νύκτα, ἂν δὲν τοὺς ἐκβάλωσιν
ἀπὸ τὸ παλάτιον, μήπως κανένας κακεντρέχης
ἢ μεθυσμένος ἀπ' αὐτοὺς μαχαιρώσῃ τὸν βασι-
λέα· ὑποπτεύονται πολλοὶ, ὅτι μερικοὶ τῆς συν-
οδου ἐκίνησαν κρυφίως τὸν λαόν εἰς αὐτὸ, διὰ
νὰ φοβερίσωσι τὸν βασιλέα.

Ἰουνίου 21. Σὲ εὐχομαι καλὴν ἡμέραν!
καλὴ εἰσάθη καὶ διὰ τὴν δυστυχὴ Γαλλίαν.
Ὀλίγον ἔλειψε χθὲς νὰ μείνωμεν χωρὶς βασιλέα.
Σὲ εἶπα, ὅτι ὁ ὄχλος ἔσπασαν τὰς πύλας τῆς
αὐλῆς τοῦ παλατίου. Ἀφοῦ ἀνέβησαν εἰς τὸ
παλάτιον, ἔτρεξαν ὡς μαινόμενοι, ἄλλοι εἰς τὸν
θάλαμον τοῦ βασιλέως, καὶ ἄλλοι πρὸς τὴν βα-
σίλισσαν· ὁ βασιλεὺς εἶχε κλεισθῆναι εἰς τὸ οἴκη-
μά του μετὰ ὀλίγους σωματοφύλακας, ἀλλὰ βλέπων,
ὅτι ὁ ὄχλος μετεχειρίζετο τὰς ἀξίνας διὰ νὰ
σπάσῃ τὴν θύραν τοῦ οἴκηματος, ἐσηκώθη μό-
νος του μετὰ ἄκραν μεγαλοψυχίαν, καὶ ἄνοιξε καὶ
τὰς δύο πύλας τῆς θύρας. Εὐθὺς τὸ οἴκημα
ἐγεμίσθη ἀπὸ τόσους μ π ε ρ μ π ἄ τ ι δ ε ς
ὀπλισμένους, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ σωθῆ ὁ
βασιλεὺς μετὰ τοσοῦτον ὀλίγον ἀριθμὸν σωματο-
φυλάκων· ὁ βασιλεὺς εὐρήθη εἰς τὸ παράθυρον,
καὶ ἐκεῖθεν ἤρρισε νὰ δημηγορῆ τὸν ὄχλον,
ἐρωτῶν τὴν αἰτίαν, διατί ἔρχονται πρὸς αὐτὸν
μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξιφῶν. Εἰς τοσαύτην βοῆν
καὶ θόρυβον μὴ δυνάμενος νὰ ἀκουσθῆ ἀπὸ
τὸν ὄχλον, ἀνέβη εἰς μίαν καθέδραν· τοῦ εἶπαν
λοιπὸν ὅσα σὲ ἔγραψα χθὲς, ζητοῦντες τὴν κύ-
ρωσιν τῶν δύο ψηφισμάτων τῆς συνόδου. Εἰς
τοιαύτην φοβερὰν περιστασίαν ὁ Λοδοβίκος ἐφέρ-
θη μετὰ σταθερότητα μεγάλῃν ἢ φρόνησιν ὄντως
βασιλικὴν, ἐνωμένην μετὰ ἄκραν γαλήνην καὶ εὐ-
μένειαν. Τὸ πρόσωπόν του, λέγουσι, δὲν ἤλ-
λαξε παντελῶς, οὔτε παραμικρὸν φόβον ἔδειξεν
εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Καὶ ἴσως αὕτη ἡ στα-
θερότης τὸν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὴν σφαγῆν.
Τοὺς εἶπε μετὰ γλαστόν πρόσωπον, ὅτι αὐτὸ τὸ
κίνημα ἦτον ἐναντίον εἰς τοὺς νόμους, τοὺς
ὁποῖους αὐτὸς ἀπεφάσισε νὰ φυλάξῃ πάντοτε
καὶ μετὰ αὐτὸν τῆς ζωῆς του τὸν κίνδυνον· ὅτι,
ἂν δὲν ἐκύρωσε τὰ ψηφίσματα, τὸ ἔκαμε διὰ
πολλὰς αἰτίας, καὶ αὐτὸ τὸ δικαίωμα ἔδωκεν εἰς
αὐτὸν ἀπὸ τὴν νέαν νομοθεσίαν. Τότε τὸν
ἐπρόσφεραν ἓνα κόκκινον σκοῦφον, παρακαλοῦν-
τές τον νὰ τὸν βάλλῃ εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὡς
σημεῖον τῆς ἐλευθερίας, (διότι ὁ κόκκινος σκοῦ-
φος εἶναι σήμερον ἐδῶ σημεῖον τῆς ἐλευθερίας,

καὶ πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἐφάνησαν καὶ εἰς αὐτὰς
τὰς ὁδοὺς πολλοὶ μανιάδες μετὰ κόκκινους σκοῦ-
φους ἀντὶ καπέλλων). Ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς
ἔστειλε τὴν βασιλικὴν του κάραν μετὰ τὸν Ζακύν-
θιον σκοῦφον· τότε ἐφώνησαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς
μπεριπάτιδες, Ζήτω τὸ ἔθνος, ζήτω ἡ
ἐλευθερία! εἰς αὐτὰς τὰς κραυγὰς ἀντε-
φώνει καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς μετὰ ὅλην τὴν
ἰδύναμιν, Ζήτω τὸ ἔθνος! Ἡ σύγκλητος
ὅμως, μανθάνουσα ὅλα αὐτὰ, καὶ φοβουμένη
μετὰ δίκαιον, μὴν ἀκολουθήσῃ κάμμία ἐπιβουλή
εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως, ἐπεμψαν εἰ-
κοσιτέσσαρας συγκλητικούς μετὰ προσταγὴν νὰ
περικυκλώσωσι τὸν βασιλέα, νὰ διασκεδάσωσι
μετὰ λόγους εἰρηλικούς τὸν λαόν, ἢ, ἂν αὐτὸ δὲν
γίνῃ, ν' ἀποθάνωσι προτιμότερον μετὰ τὸν βασι-
λέα, παρὰ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἀβοήθητον εἰς
τοιαύτην κατασχῆν.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς συγκλητικούς δὲν ἠθέλαν
νὰ συγκατανεύσωσιν εἰς τὸ νὰ πεμφθῶσι συγ-
κλητικοὶ πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐβε-
βαίωσαν τὴν ὑποψίαν, ὅτι αὐτοὶ εἶχαν κινήσειν
κρυφίως τὸν λαόν. Οἱ εἰκοσιτέσσαρες ὅμως
συγκλητικοὶ ὑπῆσαν πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ
καθ' ἑκάστην ἡμίσειαν ὥραν τοὺς ἄλλασσεν ἢ
σύγκλητος, πέμπουσα εἰκοσιτέσσαρας ἄλλους,
διὰ νὰ μανθάνῃ παρὰ τῶν προτέρων τὰ τρέ-
χοντα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς συγκλητικούς (τοῦτο
εἶναι βέβαιον) ἠθέλησε νὰ ἐπισχύσῃ καὶ νὰ πα-
ρηγορήσῃ τὸν βασιλέα, λέγων πρὸς αὐτὸν νὰ
μὴ φοβῆται· Ἄν μὴ φοβῶμαι! ἀποκρίνεται
ὁ βασιλεὺς μετὰ γενναιοῦτητα· εἰς τοιαύτας περι-
στάσεις οἱ κακοὶ μόνον φοβοῦνται· ἐγὼ δὲν ἔχω
τί νὰ φοβηθῶ, ἐπειδὴ ἡ συνειδήσις μου δὲν ἔχει
τί νὰ μὲ ἐλέγξῃ. Τότε λαμβάνει τὴν χεῖρα
ἐνὸς σωματοφύλακος, καὶ τὴν θέτει ἐπάνω εἰς
τὴν καρδίαν του, ἔπειτα τὸν λέγει, Εἶπέ, φίλε
μου, τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅλους ὅσοι μετὰ περικυκλω-
σιν, αἰσθάνεσθαι κανένα κτύπον εἰς τὴν καρδίαν
μου; Καὶ ἐπειδὴ ὁ σωματοφύλαξ τὸν εἶπεν,
Ὁχι, βασιλεῦ. Ὁχι βέβαια, ἀπεκρίθη πάλιν
οὗτος· καὶ διατί νὰ φοβηθῶ τὸν λαόν μου, τὸν
ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐκακοποίησα; Αὐτὰ ἢ ἄλλα
παρόμοια συνέβησαν, φίλε μου, εἰς αὐτὴν τὴν
δεινὴν περίστασιν· ὕστερον ἀπὸ πολλὰς δημη-
γορίας καὶ παρακλήσεις τῶν συγκλητικῶν μόλις
καὶ μετὰ βίας ἀνεχώρησεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ
ὄχλος, καὶ μᾶς ἀφήκε πάλιν τὸν Λοδοβίκον
ζῶντα.

Τελειόνομεν μετὰ τὴν ἀκόλουθον ἀξιωματικὴν
περίοδον.—Αἱ πολιτικαὶ αὐταὶ μεταβολαί,
φίλε μου, ἂς ἦσαι βέβαιος, δὲν γίνονται χωρὶς
εὐδοκίαν ἢ συγχώρησιν τῆς ἀνωτάτω Προνοίας.

Εἶναι μία χεὶρ ἀόρατος, ἣ ὁποία κυβερνᾷ καὶ διοικεῖ τὰ πάντα, καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι πάρεξ ὄργανα καὶ σκεύη, ἄλλα τιμῆς, καὶ ἄλλα ἀτιμίας, καθὼς ἕκαστος ἐνεργεῖ, ἄλλος διὰ τὸ κοινόν, καὶ ἄλλος διὰ τὸ ἰδίον του συμφέρον.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΡΟΘΣΚΙΔΔΑΙ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΩΝ ΡΟΘΣΚΙΔΩΝ, οἵτινες ὑπὲρ τὰ εἴκοσι ἔτη ἐχρημάτισαν οἱ τραπεζίται καὶ δανεισταὶ ποτὲ μὲν εἰς μίαν ποτὲ δὲ εἰς ἄλλην Εὐρωπαϊκὴν κυβερνήσιν, θεωροῦνται μὲ θανμασμὸν ὑπὸ τοῦ πολιτισμένου κόσμου διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, ἣτις παρηκολούθησε σχεδὸν ὅλας αὐτῶν τὰς ἐπιχειρήσεις. Τὸ ἐφεξῆς σχεδίασμα τῆς ἀρχῆς ἔξ προόδου των ἐρασιζόμεθα ἐκ τινος συγγράμματος νεωστὶ δημοσιευθέντος, πεπεισμένοι ὅτι θέλει εὐχαριστήσιν ὅλους, ἐκείνους δὲ μάλιστα ὅσοι ἀγαποῦν νὰ βλέπωσιν εὐδοκιμοῦσαν τὴν ἀρετὴν.

Καταρχὰς τῶν πολέμων τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὁ πατὴρ αὐτῶν, Μωϋσῆς Ροθσκίλδης, ἦτο μικρὸς τραπεζίτης ἢ δανειστής, κατοικῶν εἰς ἀφανὲς τι μέρος τοῦ Φραγκοφόρτου, ἀλλ' ἐγνωρίζετο ὡς ἄνθρωπος τιμιωτάτου χαρακτῆρος. Εἶχε δὲ τρεῖς υἱούς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸν μεγαλύτερον Νάθαν ἔστειλεν εἰς Ἀγγλίαν, τὸν δευτέρον Σολομῶνα εἰς Παρισίους, ἔξ τὸν τρίτον ἐκράτησε μεθ' ἑαυτοῦ.

Ὅτε διεπέρασαν τὸν Ῥήνον τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα, οἱ πλείστοι τῶν ἡγεμόνων τῆς Γερμανίας ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὰς περιοχὰς των, ἔξ, μεταξὺ τῶν λοιπῶν, ὁ κυρίαρχος τῆς Ἀσίας Κασσέλας, ὅστις ἐπῆρεν εἰς Φραγκοφόρτον τὰ ἀδαμαντικὰ καὶ ἀργυρία του, μὲ σκοπὸν νὰ παρακαταθέσῃ αὐτὰ, εἰ δυνατόν, ὅπου ἤθελεν εἶσθαι πλειοτέρα ἐλπίς νὰ μὴ πέσωσιν εἰς Γαλλικὰς χεῖρας. Ὁ εὐυπόλητος χαρακτὴρ τοῦ ταπεινοῦ Ἰουδαίου, Μωϋσέως Ροθσκίλδου, παρεκίνησε τὸν πρίγκιπα νὰ υπάγῃ πρὸς αὐτόν, διὰ νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν θησαυρὸν, ἀξίζοντα ἑκατομμύρια ταλλάρων. Ὁ Ροθσκίλδης ἀπέβαλε διαμιᾶς βάρους τόσον ἐπικίνδυνον, καθότι ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἐπλησίαζεν ἤδη κατὰ τῆς πόλεως. Τελευταῖον ὁμοίως ὁ πρίγκιψ, ὅστις κἂν ὁμολογίαν δὲν ἤθελε νὰ ἐπάρῃ, κατέπεισεν ἢ μάλλον ἐβίασε τὸν Μωϋσῆν νὰ ἀναδεχθῆ τὴν φύλαξιν τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν πολυτίμων λίθων· τὰ Γαλλικὰ δὲ στρατεύματα ἐμβαιναν πραγματικῶς εἰς τὴν πόλιν τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπέτυχεν ὁ Ροθσκίλδης νὰ χάσῃ τοῦ πρίγκιπος τὸν θησαυρὸν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κηπάρου του.

Τὴν ἰδικὴν τὴν περιουσίαν, ἣτις ἤξιζεν ὡς τεσ-

σάρακοντα χιλιάδας ταλλάρων, δὲν τὴν ἐκρυψε ποσῶς, κάλλιστα γνωρίζων, ὅτι, ἂν ἐπραττεν οὕτω, ἤθελε γένειν ἔρευνα ἢ πλεον ἀκριβῆς, καὶ ὅτι ὄχι μόνον ὁ ἰδικὸς του, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῦ πρίγκιπος θησαυρὸς, ἤθελεν ἀνακαλυφθῆναι καὶ ἀρπαχθῆναι. Τῶντι οἱ δημοκρατικοί, οἵτινες, ὡς ἄλλοι Φιλισταῖοι, ἐπάτησαν τὸν οἶκον τοῦ Ροθσκίλδου, δὲν τοῦ ἀφήκαν, ἀπὸ τὰ ἰδικὰ του, οὐδ' ἐνὸς ταλλάρου ἀργύριον ἢ πρᾶγμα. Καθὼς οἱ λοιποὶ ὅλοι Ἰουδαῖοι, ὁ καλὸς Μωϋσῆς ἀφέθη ἀμπτωχός· ἀλλὰ τοῦ πρίγκιπος ὁ θησαυρὸς ἔμεινεν ἀνέγγικτος· καὶ μετὰ καιρὸν, ἀφοῦ ὁ Γαλλικὸς στρατὸς ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Φραγκοφόρτον, ἤρχισε πάλιν ὁ Ροθσκίλδης μακρὰς τινὰς ὑποθέσεις ὡς τραπεζίτης, αὐξάνων προσεκτικῶς τὸ ἔργον του διὰ τῶν χρημάτων τοῦ πρίγκιπος μέχρι τοῦ 1802, ὅπότεν ἐπέρασεν οὗτος ἀπὸ τὸ Φραγκοφόρτον, υπάγων εἰς τὴν Κασσέλαν. Εἶχεν ἀκούσειν καὶ ἀναγνώσειν εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι οἱ Γάλλοι εἶχαν καταγυμνώσειν τὸν Ροθσκίλδην, καὶ λοιπὸν ἐστοχάζετο καὶ τὰ ἴδια του χρήματα ὡς ἐξάπαντος χαμένα. Ὑπῆγγε, μ' ὄλον τοῦτο, πρὸς τὸν ἐντιμὸν Ἰουδαῖον, καὶ, χωρὶς κάμμιαν ἐλπίδα, ἠρώτησεν ἂν οἱ ληστὰὶ τὰ ἐπῆραν ὅλα· Ὁὐδὲ λεπτόν, ἀπεκρίθη ὁ Μωϋσῆς· τὰ ἀδαμαντικὰ σας μένον ἀνέγγικτα εἰς τὸ δυνατόν κιβώτιον, ὅπου τὰ ἐφύλαξας· ἔχω δὲ νὰ πληρώσω καὶ ὄλον τὸ ἀργύριον εἰς τὴν ὑψηλότητά σας μὲ τόκον πρὸς πέντε τὰ ἑκατὸν ἀπὸ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεῦθητε τὸν Ἰουδαῖον, Μωϋσῆν Ροθσκίλδην. Ἐδιηγήθη τότε τὰ πάντα ὡς ἠκολούθησαν, καὶ διάφορα ἀνέκδοτα περὶ τῆς εὐφύιας τῶν ἀρπάγων στρατιωτῶν. Ἐπειδὴ ἔμεινα παντάπασι στερημένος ἰδικοῦ μου ἀργυρίου, ἐξηκολούθει, καὶ εἶχα τόσον πολλὰ χρήματα τῆς ὑψηλότητός σας νεκρὰ καὶ ἀνωφέλητα, καὶ ἐπειδὴ εὕρισκα νὰ τὰ τοκίζω εἰς ἀξιοτίμους ἐμπόρους, ἤρχισα νὰ τὰ μεταχειρίζομαι ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἐπέτυχα δὲ, καὶ τώρα εἶναι δικαιοῦτατον νὰ ἐπάρετε ὀπίσω τὸ ἀργύριόν σας μὲ τόκον πρὸς πέντε τὰ ἑκατόν. Ὁχι, εἶπεν ὁ πρίγκιψ· οὔτε τὸν τόκον δέχομαι, τὸν ὁποῖον ἢ τιμιότης σου προσφέρει, οὔτε τὸ ἀργύριόν μου σηκῶν ἀπὸ τὰς χεῖράς σου. Ὁ τόκος δὲν ἐξισοῦται μ' ὅσα ἔχασες διὰ νὰ φυλάξῃς τὰ ἰδικὰ μου· σὲ ἀφίνω δὲ ὄλον τὸ ἀργύριον εἴκοσι χρόνους ἀκόμη, μὲ τόκον πρὸς δύο μόνον τὰ ἑκατόν.

Εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς Βιέννης, ὁ πρίγκιψ ὑπερεπαίνεσε τὸν Μωϋσῆν Ροθσκίλδην εἰς τοὺς ἐκεῖ συνηθροισμένους ἡγεμόνας καὶ ὑπουργούς, καὶ τὸν ἐπίστησε μὲ τοσαύτην προθυμίαν, ὥστε ὑπεσχέθησαν νὰ προτιμῶσι τὴν οἰκογένειαν

αὐτοῦ εἰς πραγματεύσεις δανείων· καὶ τῶντι τὸ δάνειον διακοσίων ἑκατομμυρίων φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶχε νὰ πληρώσῃ ἡ Γαλλία εἰς τὰς συμμάχους δυνάμεις, τὸ ἐνεπιστεῦθησαν εἰς τὸν ἐν Παρισίοις υἱὸν του, τὸν σήμερον Βαρόνον Σολομῶνα Ροθσκίλδην. Ἐπειδὴ δ' ἐσυμφωνήθη τὸ δάνειον αὐτὸ πρὸς 67 τὰ ἑκατόν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπωλήθη 93, ἔμειναν 52,000,000 φράγκα διάφορον! Τόσον συμβάλλει πρὸς πλουτισμὸν ἢ τιμιότης.

ΠΕΡΙ ΕΟΡΤΩΝ.

ΠΟΙΑΙ, ἀδελφοί μὲ, βδελυραὶ καταχρήσεις δὲν γίνονται εἰς τὰς Κυριακὰς καὶ εἰς τὰς ἄλλας εορτὰς τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ μερικῶν Χριστιανῶν! Ὅποιος τοὺς παρατηρήσῃ πῶς εορτάζουσι ταύτας τὰς ἁγίας ἡμέρας, ἀναγκάζεται νὰ φαντασθῆ ὅτι αὐτοὶ νομίζουσιν, ὅτι αὐταὶ αἱ εορταὶ ἐπί τῆσφ' εὐσητήθησαν, διὰ νὰ ὑβρίζεται περισσότερο ὁ Θεὸς, διὰ νὰ ζημιούται περισσότερο ἡ ψυχὴ, καὶ διὰ νὰ κολακεύεται περισσότερο τὸ σῶμα. Καὶ τῶντι πότε γίνονται παρ' αὐτῶν αἱ περισσότεραι καὶ αἱ μεγαλύτεραι ἁμαρτίαι, αἱ ὁποῖαι ἐπίσης καὶ τὸν Θεὸν κατὰ πολλὰ παροργίζουσι, ἔξ τὴν ψυχὴν κολάζουσιν, παρὰ ταύτας τὰς ἁγίας ἡμέρας; Εἰς ταύτας γίνονται αἱ πλέον αἰσχραὶ πράξεις, αἱ πλέον φοικταὶ καταλαλαίαι, καὶ αἱ περισσότεραι ζημίαι καὶ ὑβρεῖς πρὸς τὸν πλησίον. Εἰς ταύτας οἱ ἄνθρωποι οὗτοι περισσότερο εὐχαριστοῦν τὰ διεφθαρμένα των πάθη, τὰς φαντασίας τῆς ματαιότητος, ἔξ καταγίνονται περισσότερο εἰς ὅλας τὰς ἄλλας πομπὰς τοῦ κόσμου καὶ τοῦ διαβόλου, τοσοῦτον ἀπηγορευμένα ἀπὸ τὴν ἱεράν μας θρησκείαν. Εἰς ταύτας αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι περισσότερο παραδίδονται εἰς τὴν κραυγὴν καὶ μέθην, μάλιστα οἱ πολλοὶ ἐκ τοῦ ἀτάκτου ὄχλου, οἵτινες δὲν γνωρίζουσιν ἄλλον τρόπον τοῦ ἀγαθῆν τὰς Κυριακὰς παρὰ τοῦτον. Εἰς ταύτας ἄνδρες ἔξ γυναῖκες φαίνεται ὅτι διν ἔχουν ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ στολίζωσιν, ὅσον δυνατόν καλλίτερα, τὸ σκληρόβρωτον τοῦτο σῶμα, καὶ ἐνδεδυμένοι μ' ὄλην τὴν κοσμικὴν ματαιότητα νὰ περιφέρονται πανταχοῦ, καὶ νὰ ἐπισκέπτονται μεταξὺ των, διὰ νὰ καταδαπανῶσι ματαιῶς ἔξ ἀνωφελῶς, καὶ πολλάκις παρανόμως, καιρὸν τόσον πολύτιμον διὰ τὴν σωτηρίαν των, καὶ τόσον ἱερόν. Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμνωμεν διὰ νὰ εορτάζωμεν καλῶς τὰς Κυριακὰς ἔξ τὰς ἄλλας εορτὰς; Πρέπει νὰ μένωμεν κλεισμένοι εἰς τὰς οἰκίας μας ἀργοῦντες, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας; Ὁχι, ἀδελφοί, δὲν εἶναι οὗτος οὔτε ὁ σκοπὸς μου, οὔτε ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ὀλοτελής ἀργία εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἀφ' ὅλα τὰ

κακά, καὶ ἡ πηγὴ ὄλων τῶν ἄλλων, διότι ἀπὸ τὴν ἀργίαν πηγάζουσιν οἱ κακοὶ λογισμοὶ, τὰ πονηρὰ σχέδια, καὶ ὄλη ἡ διαφθορὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, ὅστις μετὰ ταῦτα βυθίζεται εἰς ὄλας τὰς κακουργίας. Ὄστε, ὅταν ἡ Ἐκκλησία μᾶς προστάξῃ τὴν ἀργίαν, ἐννοεῖ τὴν ἀργίαν τῶν κοσμικῶν καὶ σωματικῶν φροντίδων, διὰ νὰ λάβωμεν μίαν ἐντελῆ ἐλευθερίαν, νὰ ἀφιερωθῶμεν εἰς τὰ πνευματικὰ ἔξ εἰς τὰ θεῖα. Ὅταν μᾶς παραγγέλλῃ νὰ περιορισθῶμεν ὅσον δυνατόν εἰς τὴν οἰκίαν μας, ἐννοεῖ νὰ κάμνωμεν τοῦτο διὰ νὰ μελετῶμεν τὰς μεγάλας ἀληθείας τῆς πίστεως, τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, τὴν βραχύτητα ταύτης τῆς ζωῆς, τὸ τρομερὸν τοῦ θανάτου, τὴν φοβερὰν ἀπολογία τὴν ὁποίαν θέλομεν δώσειν μίαν ἡμέραν πρὸς τὸν Κύριον. Θέλει νὰ λυπώμεθα διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, νὰ ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἀνεκλάλητον δόξαν τῶν δικαίων καὶ τὰ ἄφατα ἀγαθὰ τοῦ παραδείσου, καὶ τέλος πάντων νὰ ἐνθυμώμεθα διὰ παντὸς τὰς τρομερὰς βασάνους τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἰδοὺ ὑποθέσεις ὑψηλαὶ ἔξ μεγάλαι, ἄξια τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, εἰς τὰς ὁποῖας ἔχομεν χρεὸς ἀκαταπαύστως, ἀλλὰ μάλιστα ταύτας τὰς ἱεράς ἡμέρας, νὰ καταγυμώμεθα ὀλοτελῶς. Ταῦτα ἀπαιτεῖ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ ἡμᾶς εἰς τὰς εορτὰς· καὶ ἐπειδὴ ταύτας τὰς μεγάλας ἀληθείας δὲν ἐμπορεῖ τις νὰ τὰς μελετήσῃ καλλίτερα, παρὰ ὅταν ἦναι συγκεντρωμένος εἰς τὸν ἑαυτόν του, διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ δαπανῶμεν ὅσον δυνατόν περισσότερον καιρὸν εἰς τὸν οἶκόν μας, καταγινόμενοι εἰς ταῦτα τὰ ἔργα.—ΕΥΑΓΓ. ΣΑΛΠΙΓΞ.

Ο ΓΑΣΤΡΙΚΟΣ ΧΥΛΟΣ.

ΙΑΤΡΟΣ ΤΙΣ (Beaumont), ἀνήκων εἰς τὸ στρατεύμα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐπέτυχεν εὐκαιρίαν νὰ κάμῃ παρατηρήσεις τινὰς περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στομάχου, διόλου νέας ἔξ εἰς ἄκρον περιέργους. Τὸ 1822, πυροβόλον τι, συρθεὶν κατὰ τύχην, ἐπλήρωσεν ἄνθρωπον, λεγόμενον Ἀλέξιον, κατὰ τὸ ἀριστερόν πλευρόν εἰς τρόπον, ὅστε μετὰ τὴν ἴασιν τῆς πληγῆς ἀφέθη τρύπα δύο ἡμισυ δακτύλους τὴν περιφέρειαν· ἡ τρύπα δὲ αὕτη ἐκτείνετο ἔως μέσα εἰς τὸν στόμαχον· ὅθεν, ὁσάκις δὲν ἦτο στερεῶς πεφραγμένος τὸ κατὰ τὴν πλευρὰν ἄνοιγμα, ὅτι ἐτρογεν ἢ ἐπινεν ὁ ἄνθρωπος ἐξέξορε τοῦ στομάχου. Μὲ τὴν πρόδον ὁμοίως τοῦ χρόνου, ἡ φύσις οἰκονόμησε τὸ ἐλάττωμα τοῦτο· διότι ἐσχηματίσθη βαθμηδὸν δικλὴς ἢ θύρα, ἣτις δραστηρίως κρατεῖ μέσα τὰ περιεχόμενα τοῦ στομάχου, ἀκόμη καὶ ὅταν ἦναι διόλου πλήρης· ὅστε ὁ Ἀλέξιος τρώγει ἔκτοτε, καὶ πίνει. καὶ

εργάζεται, ὡς οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων· μάλιστα δε, νυμφευθεὶς, ἐγένεν ὁ πατὴρ πολυαριθμὸν οἰκογενείας.

Εἰς τὸν στόμαχον γεννᾶται φευστόν τι, καλούμενον ὁ Γαστρικὸς Χυλὸς, τοῦ ὁποῖου ἔργον εἶναι νὰ πέπτη ἦτοι νὰ χωνεύη τὰς θρεπτικὰς ὕλας· τοῦτο ἐξήγαγεν ἑκατοντάδας φορῶν ὁ προειρημένος ἰατρὸς κατὰ τὸν ἐφεξῆς τρόπον.— Ἀφοῦ ἔκαμνε τὸν ἀνθρώπον νὰ πλαγιάσῃ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς του πλευρᾶς, κατεπίεξε τὴν ἐντὸς τοῦ ἀνοίγματος δικλίδα, ἐμβαλε σύριγγα τινὰ ἀπὸ κόμμι ἐλαστικόν, ἰσομεγεθῆ μὲ παχὺ κονδύλιον, πέντε ἢ ἕξ δακτύλους εἰς τὸν στόμαχον, καὶ ἔπειτα ἐγύριζεν αὐτὸν ἐπάνω εἰς τὸ ἀριστερόν του πλευρόν. Ὑγιαίνων ὁ στόμαχος, καὶ ἐλεύθερος ὢν ἀπὸ τροφῆν, εἶναι συνήθως διόλου κενὸς καὶ συνεσταλμένος. Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς σύριγγος, ὁ Γαστρικὸς Χυλὸς ἤρχιζε νὰ ῥέῃ πρῶτον κατὰ θανάδας, ἔπειτα κατὰ διακεκομμένον, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μικρὸν συνεχὲς ῥυάκιον. Ἡ περικίνησις τῆς σύριγγος ἠῦξανε τὴν ἐκκένωσιν. Ἡ συνήθως ἐξαγομῆνη ποσότης φευστοῦ ἦτον ἀπὸ τέσσαρας δραχμὰς ἕως μίαν ἡμισὺν ἢ δύο οὔγγιας. Ἦτο δὲ καθαρόν, διαφανὲς, ἄοσμον, ὀλίγον τι ἄλμυρόν, καὶ κλίνον πρὸς τὸ ὄξυνον. Κυριώτεραι αὐτοῦ ιδιότητες εἶναι ὅτι ἐμποδίζει τὴν σῆψιν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν, καὶ διαλύει ἐντελῶς τὰς πλειοτέρας αὐτῶν· κάμνει δὲ τοῦτο ὄχι μόνον ἐντὸς, ἀλλὰ ἔκτος τοῦ στομάχου, ὡς ἐπληροφόρηθη ὁ Βωμόντιος διὰ πλείστων πειραμάτων.

Διὰ νὰ χωνευθῇ γεῦμα, συγκείμενον ἀπὸ διάφορα τροφῆς εἶδη, ἀπαιτοῦνται κοινῶς τρεῖς ἕως τρεῖς ἡμισὺν ὥραι. Ὅταν ὁ στόμαχος ἦναι ἀδύνατος, ἢ βλαμμένος ἀπὸ ναρκωτικά· ὅταν ὁ ροῦς εὐρίσκειται τεταραγμένος ὑπ' ὀργῆς ἢ ἄλλω τινὸς ἰσχυροῦ πάθους· ἢ ὅταν ἡ τροφή δὲν κατεμερίσθη ἀρκετὰ, χρειάζεται πλειότερος καιρὸς· βραχύτερος δὲ, ὅταν ἡ τροφή διηρέθη λεπτομερῶς, καὶ συνειμίχθη μὲ σίελον, ἢ ὅταν ἡ θερμοκρασία τοῦ στομάχου, ὡς καὶ ἡ τοῦ λοιποῦ σώματος, ὑψώθη ὑπὸ μετρίας γυμνάσεως. Ἀπὸ τὰ κοινὰ εἶδη φυτικῆς τροφῆς, ὀρύζιον βραστὸν ἀπαιτεῖ μίαν ὥραν διὰ νὰ χωνευθῇ· φάρος, δύο ὥρας· χλωρὸς ἀραβόσιτος ἔ φασόλια, τρεῖς ὥρας καὶ τεσσαράκοντα πέντε λεπτά· γλυκέα μῆλα, μίαν ὥραν καὶ τριάκοντα λεπτά· γῶμηλα, βραστά, τρεῖς ὥρας καὶ τριάκοντα λεπτά· λάχανα βραστά, τέσσαρας ὥρας καὶ τριάκοντα λεπτά. Ἀπὸ δὲ τὰ τῆς ζωϊκῆς τροφῆς εἶδη, βωδινὸν κρέας, ἐψητὸν ἢ ὀπτὸν, χωνεύεται εἰς τρεῖς ὥρας· τὸ αὐτὸ, τηγανητὸν, εἰς τέσσαρας ὥρας· μοσχαρίου κρέας, ὀπτὸν, εἰς τέσσαρας ὥρας· ὀρνιθες, εἰς τέσσαρας ὥρας· χοίρειον

κρέας, ἐψητὸν, εἰς πέντε ὥρας καὶ δεκαπέντε λεπτά· ὄστρεϊδα, ὠμά, εἰς δύο ὥρας καὶ πενήκοντα πέντε λεπτά· αὐγά, βρασμένα ἄραια, εἰς τρεῖς ὥρας· Ἰνδικὸς ὄρνις, εἰς δύο ὥρας καὶ τριάκοντα λεπτά· κρέας ἐλάφου, εἰς μίαν ὥραν καὶ τριάκοντα πέντε λεπτά.

Ο ΜΗΝ ΙΟΥΝΙΟΣ.

Ο ΙΟΥΝΙΟΣ ἦτον ὁ τέταρτος μῆν καὶ εἰς τὸ Ἀλβανικόν, ἦτοι ἀρχαῖον Λατινικὸν Μηρολόγιον, καὶ εἰς τὸ τοῦ Ῥωμύλου· εἶχε δὲ εἰκοσιῆξ μόνον ἡμέρας εἰς τὸ πρῶτον, ἀλλὰ τριάκοντα εἰς τὸ δεύτερον. Ὁ Νουμάς τοῦ ἀφῆρεσε μίαν ἡμέραν, τὴν ὁποίαν τὸν ἀπέδωκεν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ἐπικυρώσας συγχρόνως καὶ τὴν θέσιν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν διετήρησε μέχρι τῆς σήμερον. Ἐἶς τὸ ὄνομα του παράγεται πιθανῶς ἡ ἀπὸ τὴν λέξιν Juno (Ἥρα), ἢ ἀπὸ τὴν Juniores (Νέοι).

Τὸν μῆνα τοῦτον ἐξωγράφουν οἱ παλαιοὶ ὡς κραινίσκον, φοροῦντα χλαμύδα πρασινοχόρον, ἔχοντα στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς, καλὰθιον ὀπωρῶν κρεμάμενον εἰς τὸν βραχίονα, καὶ ἄετόν εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Μετὰ τὴν δεξιὰν ἐκράτει τὸ σημεῖον τοῦ Καρκίνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαίνων ὁ ἥλιος τὴν 10—22αν, κάμνει τὸ θερινὸν ἡλιοστάσιον· τῶντι δὲ τῆς σφαιρας αὐτῆς, ἡ ὁποία τότε φαίνεται μὲν στάσιμος, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν ἀρχίζει νὰ ὀπισθοδρομῇ, εἶναι τύπος ἀρμόδιωτατος ὁ τὴν κίνησιν ἀλλόκοτος Καρκίνος.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑΜΩΝ.—Πολυμαθῆς τις ἰατρὸς τοῦ Βερολίνου, ὁ Κάσπαρ, ἔκαμε περιεργὸν τινὰ ὑπολογισμὸν περὶ τῆς θνήσεως τῶν ἐγγάμων ὡς πρὸς τὴν τῶν ἀγάμων. Βεβαιώνει, ὅτι διὰ μὲν τὴν ὑπανδρὸν εἰσοσιπενταετῆ γυναῖκα ἢ κατὰ μέσον ὄρον διάρκεια τῆς ζωῆς εἶναι περίπου 36 χρόνοι, διὰ δὲ τὴν ἀνύπανδρον 30½. Εἰς ἡλικίαν 30 χρόνων ὑπάρχει διαφορά 4 ἐτῶν πρὸς χάριν τῆς ὑπάνδρου· εἰς ἡλικίαν 35, δύο ἐτῶν διαφορά, ἔ οὕτω καθεξῆς. Περὶ τῶν ἀνδρῶν βεβαιώνει, ὅτι ἡ θνήσις τῶν ἀπὸ 30 ἕως 45 ἐτῶν ἡλικίας εἶναι 18 μόνον διὰ τοὺς ἐγγάμους, 27 δὲ διὰ τοὺς ἀγάμους· καὶ ὅτι, ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀγάμων, ὅσοι φθάνουν εἰς ἡλικίαν 40 χρόνων, ὑποτεθῇ 41, ὁ τῶν ἐγγάμων εἶναι 76. Ἡ διαφορά γίνεται ἀκόμη σημαντικώτερα, ὅσον προβαίνει ἡ ἡλικία. Ἐξηκονταετῆς εὐρίσκει τις 22 ἀγάμους, ἔ 48 ἐγγάμους· ἐβδομηκονταετῆς, 11 ἀγάμους, καὶ 27 ἐγγάμους· ὀγδοηκονταετῆς, ἂν τυχὸν εὐρεθῶσι ζῶντες 3 ἀγάμοι, θέλουν ἐξάπαντος εὐρεθῆν 9 εὐλογημένοι. Ἀπὸ τὰς γυναῖκας 72 ὑπανδροὶ φθάνουν εἰς ἡλικίαν 45 χρόνων, ἀνύπανδροι δὲ μόνον 52.